

The Interrupted Kiss: A Fairy Tale – Pohádka o nedokončeném polibku

Autorka: **emynn**; Překladatelka: **Patoložka**; Beta-read: **Hajmi 50**

Odkaz na originál příběhu:

http://asylums.insanejournal.com/snape_potter/718754.html

Banner: **Patoložka**; Autor ústředního obrázku: **Eneada**

Odkaz na originální obrázek banneru:

<http://www.fanpop.com/spots/snarry/images/20465170/title/lovely-snarry-photo>

Romance, Slash, 18+

Popelkové motivy

Rozsah: 24795 slov

Stav: souhlas s překladem

JKR Disclaimer: This story is based on characters and situations created and owned by JK Rowling, various publishers including but not limited to Bloomsbury Books, Scholastic Books and Raincoast Books, and Warner Bros., Inc. No money is being made and no copyright or trademark infringement is intended. This fanfiction was written by Emynn, czech translatin was created by Patolozka.

Popis příběhu: *Bylo, nebylo, jednou se stalo, že se Severus Snape a Harry Potter políbili. Mladší muž ovšem po střetu s Temným pánem záhadně zmizel a nikdo nevěděl, kde je, ani co se mu stalo. Severus Snape zůstal sám v kouzelnickém světě a stal se miláčkem dychtivých davů. Pak do jeho osamělého života náhle zasáhl Albus Brumbál, který trval na tom, že na Severusovu počest uspořádá ples, a mistr lektvarů byl přesvědčen, že se svět úplně pomátl. Když ovšem jednoho dne zcela náhodou potkal ušmudlaného muže, který mu odmítl prozradit svou identitu, začal pátrat na vlastní pěst a zjistil, že ples je tou poslední věcí, které by se měl obávat.*

Účinkují:

Severus Snape jako mrzutý mistr lektvarů, kterému se všichni pletou pod nohy.

Albus Brumbál jako ďábelský vměšující se stařík, který přesně ví, co je pro koho nejlepší.

Harry Potter jako poznamenaný mladý muž, který porazil Temného pána, ovšem tento čin si vybral svou daň.

Pan Umouněný jako neznámý mladík, kterého Severus Snape náhodou potká na Příčné ulici.

Michael Gibbons jako mladý muž, se kterým se Severus Snape setká na plese.

Kouzelnický svět toužící po svém hrdinovi.

A další.

Slovo překladatelky:

Dámy, Lady Corten a Claire, den se se dnem sešel a nastal čas oslav vašich jmen. NEJEN proto tu budete nacházet každý den po dobu celého týdne vždy se slunce východem jednu část čarovného příběhu s vašimi oblíbenými kouzelnými hrdiny.

Nechť se vám tato pohádka líbí. Je pro vás.

Pat.

Kapitola 1: Bylo, nebylo

Bylo, nebylo. Kdysi dávno v daleké, předaleké zemi žil pohledný princ. Jeho vlasy byly temné jako noc a oči měl v barvě ebenu. Rodiče, král a královna, ho nesmírně milovali. Většinu času žil naplněným, bohatým životem, avšak scházela mu jedna důležitá věc - pravá láska. Jeho oddaní rodiče poznali, jak hrozné to pro něj musí být, a přemýšleli, jak by mohli docílit toho, aby měl jejich syn přesně tak krásný život, jaký by si zasloužil. Rozhodli se na jeho počest uspořádat ples a sežvat na něj všechny svobodné muže a ženy z království. A na tom plese princ poznal svou spřízněnou duši...

Severus Snape znechuceně třísknul s tou pobuřující knihou o stůl. „Jaký má celý tento blábol smysl, Albusi? Nemám prázdnou chuť na mudlovské pohádky.“

Albus Brumbál se zaklonil v křesle a usmíval se, zatímco se prsty probíral v dlouhém bílém vousu. „To si uvědomuji, Severusi. Avšak. Myslel jsem si, že když ti dám ten příběh přečíst, tak tě možná lépe připravím na myšlenku, která mě napadla včera v noci, když jsem nemohl usnout. Prosím, posaď se. Ujišťuji tě, že tě to křeslo neukousne.“

Severus na něj zlostně zíral a toužebně si přál, aby byl býval Albus usnul byt jen o vteřinku dřív, než ho posedl tento idiotský nápad - a on věděl, že Albusův nápad idiotský bude. Také si rozhodně netoužil sednout do nabízeného křesla. Do tohoto nachového, pohodlného křesla usedal každý rok, když mu Albus oznamoval, koho najal na post učitele Obrany proti černé magii. Ve stejném křesle seděl, když od něj dostával kázání, že za jediný den rozplakal dvacet studentů, a v neposlední řadě to bylo křeslo, do kterého se posadil, když mu Albus předváděl ten bohem prokletý Denní Věštec... V krátkosti, to křeslo bylo ďábelské. A on si do něj v žádném případě nesedne.

„Raději postojím,“ prohlásil Severus škrobeně.

„Nesmysl. Sedni si, můj chlapče, a dej si citrónový drops.“

„Ne.“ Pokud existovalo něco ještě horšího než to odporné křeslo, pak to byly tyhle nechutně sladké, citrónové bonbóny. Pošetilé, směšné, mudlovské sladkosti.

„Vážně, Severusi, trvám na tom. Buďto si sedni, nebo si vezmi bonbón. Jinak se budu cítit uražený, že odmítáš můj projev pohostinství.“

Severus se rozmrzele usadil. Křeslo si povzdechlo a potěšeně zavrňelo. Albuse, krucinál, vůbec nezajímala nějaká pohostinnost. Byl to manipulátor a všetečka, který Severusovi až příliš často způsoboval bolesti hlavy svými rébusy a křiklavými hábity.

Ale byl to rovněž Albus Brumbál a nemohl být jen tak ignorován. Severus vydal rezignovaný povzdech.

„Tak o co jde, Albusi?“

Ředitelovy modré oči zajiskřily způsobem, o kterém Severus věděl, že se mu nedá věřit. Ať byl ten nápad jakýkoliv, rozhodně nevěstil nic dobrého. Albus vstal z křesla, které vypadalo spíše jako trůn, a mávl směrem k velkému plakátu zavěšenému mezi portréty bývalých ředitelů.

Severus v duchu zasténal. Tahle fotografie se stala prokletím jeho života od té doby, co ji poprvé otiskli ve čtvrtém červnovém vydání Denního Věštce po závěrečné bitvě před čtyřmi lety. Byl na ní on. Dlouhé černé vlasy ho šlehaly do tváře a jeho oči žhnuly bolestí a triumfem. Usilovně se snažil dostat na vrchol kopce s tělem Harryho Pottera, Chlapce-který-kdysi-žil, v náručí. Harryho popálená tvář byla zabořená do hábitu na hrudi jeho bývalého profesora, slavné smaragdové oči se skrývaly před pohledy, ale byl to beze všech pochybností on. Severus se s odevzdanou zasmušilostí díval, jak se jeho fotografické já přemáhalo, aby se dostalo na kopec, a pak pod tím vším napětím pokleslo na kolena. Avšak Harryho tělo se nikdy nedotklo krví potřísněné země, a když se Severus pokusil znovu zvednout na nohy, paprsky slunce se vynořily zpod mraků, aby požehnal svým svatým světlem oběma osobám. Severus skryl svou tvář v dlaních, nebyl schopen se dívat, jak se jeho zobrazené já vzepne a tiše vydá vítězný výkřik, zatímco pozvedne Harryho v náručí výš. Věděl, že krátce potom se mraky opět zatáhnou a scéna se bude opakovat znovu a znovu...

„Tato fotografie měla na tvůj život celkem hluboký dopad, že?“

„Máte opravdu nadání na konstatování očividných faktů,“ zavrčel Severus. „Denně dostávám minimálně dvacet sov od zamilovaných bláznů a jejich matek, kteří si snad myslí, že jsem něco jako Byronský hrdina*, zoufale toužící po špetce náklonnosti. Nikdy nepochopím, proč se ten zatracený Creevey rozhodl vzít si svůj prokletý fotoaparát na bitevní pole místo hůlky.“

„Většina mužů tvého věku by byla nadšená, že se stala symbolem hodným obdivu.“

„Nikdy jsem se o něco takového neprosil, Albusi.“ Severus se ve skutečnosti snažil dělat všechno proto, aby každého odradil. Jestli před touto fotografií jednoduše nedbal o svůj vzhled a staral se o sebe jen v absolutně nezbytné míře, tak nyní si dával velkou práci s tím, aby vypadal co možná nejošklivěji. Spánek omezil na minimum, aby se ujistil, že bude mít vždy kruhy pod očima. Prsty od másla ze snídaně si ulízal vlasy a zbytek nanesl na tvář, a když měl možnost, vždy si vybral na přípravu lektvarů ty přísady, které nejvíce nadělaly špínu či pouštěly barvu. Ne, že by to nějak pomáhalo. Muži a ženy stejnou měrou se mu i tak stále chtěli vlichotit. „Tohle je Potterova...“

Albus si jemně odkašlal a Severus sklonil hlavu. Nebyl schopný dokončit větu. Později se dozvěděl, že když se na ošetřovně zotavovali ze svých zranění, Harry Potter po několik měsíců obýval vedlejší postel, ukrytý před kouzelnickým světem. Ačkoliv se Harry probudil dříve než Severus, jeho zranění se nelepšila. Po několika týdnech byli nuceni vyzkoušet i mudlovské léky, které mu částečně ulevily od bolesti, ale jinak nezaúčinkovaly tak, jak doufali.

A pak jedné noci pouhou hodinu předtím, než se Severus vzbudil, zmizel. Stopovací kouzla byla k ničemu. Od té doby jej nikdo nespatriil. Podle všeho byl Harry Potter mrtev a navždy zůstane v povědomí veřejnosti jako k smrti odsouzený hrdina. Skutečně zatraceně tragické.

„Albusi,“ vymáčkl ze sebe Severus. „Prosím, udělej mi laskavost a jednoduše přejdi k věci. Co chceš udělat?“

Albus se rozzářil. Bez nejmenších pochyb se rozzářil. Modré oči svítily jako safíry a bílé zuby se zaleskly pod stejně bílým vousem. Severus se vyděsil.

„Severusi, můj chlapče... Chci na tvou počest uspořádat ples. Někdy příští měsíc poté, co odjedou děti.“

Severus se vymrštil na nohy. „Rozhodně ne. Nestrávím volný večer tančením waltzu ve Velké síni s nějakou přihlouplou čarodějkou...“

„Samozřejmě tam budou také kouzelníci,“ pronesl Albus s potutelným úsměvem. „Vím dobře, kam směřují tvé zájmy.“

„To je jedno! Nepůjdu tam! Odmítl jsem se zúčastnit plesu potom, co jsem obdržel Merlinův řád. Na posledním vánočním bále jsem byl schopný zůstat deset minut, než jsem zjistil, že si raději namočím hlavu do repelentu ze žravého slimejše. Omlouvám se, ale za žádných okolností mě nedonutíte přijít na jakýkoliv váš další sakramentský ples.“

Úsměv se vypařil, ale v azurových očích zůstaly jiskřičky. „Severusi, tohle jsem ti nechtěl říkat, ale nedáváš mi jinou možnost. Jsi osamocený, zkroušený a nešťastný muž.“

„Co!“ vybuchl Severus. „Jsem dokonale šťastný. Minulý týden jsem strhnul jen čtyři sta bodů. K večeři jsme měli hovězí svíčkovou. Chtěl byste, abych tu hopsal a dokázal tak své vyložené radostné pocity?“

„A kdo by tě mohl obviňovat?“ pokračoval Albus, zcela okázale ignoroval Severusův výlev. „Nemáš nikoho, s kým bys mohl sdílet radosti svého života. A Severusi, když jsi nešťastný ty, jsem nešťastný i já. A já bych dal přednost tomu být šťastný.“

„Samozřejmě, že ano,“ zabručel Severus.

„A protože stárnu...“

„Albusi...“

„A s největší pravděpodobností tu nebudu... Och, přestaň se na mě tak dívat, Severusi. Všichni jednou zemřeme. Dávno jsem se smířil s tím, že se také připojím k ostatním ve vzdálené dimenzi.“

Severus bez mrknutí zíral na vráscitou tvář, ke které cítil důvěru i obavy. „Velmi dobře víte, že máte před sebou ještě minimálně padesát let, kdy mě budete mučit citrónovými bonbóny a čajovými dýchánky.“

„Mám přesně stejný názor... Už mi skoro nezbývá čas! Prosím, Severusi, udělej to pro mě.“

Severus nehodlal mrhat svým hlasem na tak triviální téma a neústupně zavrtěl hlavou.

„No dobře, Severusi, doufal jsem, že k tomu nedojde, ale nedáváš mi na vybranou.“ Albus otevřel šuplík u svého stolu a vytáhl vybledlý kousek pergamenu. Přejel po stránce svým dlouhým prstem, než se zastavil a vzrušeně zvolal. „Ach! Tady jsi, přesně mezi Dianou Sebastianovou a Naderem Thaliem. Severus Snape je zavázaný Albusi Brumbálovi jedním životním dluhem.“

Brumbál na něj zíral a Severus si právě v tuto chvíli uvědomil, kde získal svůj zvyk komunikovat pomocí obočí.

„Tímto formálně žádám, aby se na oplátku za svůj životní dluh Severus Snape zúčastnil plesu, který na jeho počest hodlám uspořádat, a vybral si zde osobu, se kterou se ožení.“

Pergamen spadl zpět na stůl a ten zvuk zněl, jako když popravčí zasekne svou sekeru.

ooOoo

PP: Byronský hrdina je, jak jsem zjistila, opravdu literární pojem (http://cs.wikipedia.org/wiki/Byronsk%C3%BD_hrdina)

ooOoo

O měsíc později už byly přípravy na ples v plném proudu. Studenti sice Bradavice milostivě opustili, to ovšem neznamenalo, že byla škola prázdná. Mezi kuchaři, kteří pekli dorty a moučníky, švadlenami, které pracovaly na skvostných závěsech, domácími skřítky, jež zběsile drhli podlahy a dámami z Veela Homes and Gardens zdobícími květinami Velkou síň, se Severus cítil téměř klaustrofobicky. A ještě k tomu byl přinucen udělat to, čemu se snažil vyhnout od té doby, co byla publikovaná ta zpropadená fotografie – jít do Příčné ulice.

Opravdu toužil po dnech, kdy mohl jít nakupovat se zuřivým pohledem na tváři v odstrašujícím černém hábitu, až před ním zástupy zákazníků s obavami ustupovaly. Sice to dělaly pořád, ale teď se zároveň pohihňávaly a šeptaly si za

jeho zády. Před dvaceti lety by možná podlézání ocenil, ale nyní to bylo jenom otravné.

Přesto všechno jednoduše neviděl žádné východisko v tom, aby zůstal na hradě byt o jedinou minutu déle. Určitě ne s pošetilou švadlenou, která kolem něj poskakovala s hedvábím a metrem, zatímco mu hodlala měřit délku vnitřního švu jeho kalhot.

S úšklebkem si svázal vlasy černou stužkou. Ten účes neměl rád, protože se mu tím nos jen opticky zvětšil, ale zároveň doufal, že nebude přitahovat takovou pozornost. Pak odložil své obvyklé černé šaty a proměnil je na tmavomodré. Opět to bylo proti jeho zvyklostem, ovšem přinejmenším jej pozná o něco méně lidí.

Směšné. Který člověk ve čtyřicítce dosáhne úrovně Lockhartovy slávy?

Naštěstí byl tento výlet o něco snesitelnější než ty předchozí. V Příčné ulici se nemluvilo o ničem jiném než o nadcházejícím bálu a nikdo si ho příliš nevšímal. Byl si sám sebou tak jistý, že se rozhodl naobědvat venku v malé kavárně.

A pak si okamžitě vzpomněl proč se, dokonce ještě před tou fotografií, stranil pobývání ve venkovních prostorech.

Na protějším chodníku stál mladý muž a civěl na něj. Na sobě měl obrovské sluneční brýle a šedé šaty. Jeho vlasy byly dlouhé, černé a velmi podobné Severusovým před porážkou Voldemorta. Ovšem navzdory trvale mastnému stavu svých vlasů, lektvarista se alespoň dostatečně staral o svou tvář, což tento mladík očividně nedělal. Měl ji tak pokrytou špínou a sazemi, že Severus mohl jen hádat, jakou měla původně barvu.

Odhodlaně se otočil ke svému sendviči a mandlovým sušenkám a pokusil se ho ignorovat. Ale přistihl se, že na něj proti své vůli každých pár minut pohlédne. Chlapec tam pořád stál a civěl na něj.

Nakonec Severus zjistil, že nemůže jít, dokud na něj bude to stvoření zírat - a zatím to nevypadalo, že by se ho v dohledné době zbavil. Z tohoto důvodu se rozhodl rychle jednat.

„Máš hlad, chlapče?“

Ten špinavý uličník vypadal překvapeně. Zvolna zavrtěl hlavou, ale nevyvinul žádné úsilí, aby odešel.

Severus protočil panenky a zašmátral v kapse. Bylo mu jasné, že dokud se toho kluka nezbaví, v klidu se nenají. Přidržel v prstech jeden srpec. „Kup si něco k obědu, nebo možná nějaké mýdlo.“

„Nepotřebuji vaše peníze, pane.“

„Pak mi tedy řekni, proč tak zíráš na mě a můj sendvič?“

Severus pocítil zvyšující se rozmrzelost, když chlapec nenuceně pokrčil rameny a ani se nepokusil vypadat rozpačitě. Jeho obdivovatelky - jak je Albus zvesela označoval - se alespoň začervenaly a odvrátily, když je přistihl při civění. Ovšem tento kluk byl zřejmě chudý vesnický balík, který byl v šoku úžasem nad tím, že na vlastní oči viděl osobnost, která se objevuje v početném množství časopisů. No, jestli chce šou, pak ji dostane. Ani nevytáhl hůlku z kapsy a odleviloval minci k chlapci. Zastavila se mu před obličejem.

Kluk vůbec nevypadal vyvedený z míry. Severus s nevírou sledoval, jak z kapsy vytáhl zlatou minci, umístil ji na vznášející se srpec, který pak bez použití hůlky přinutil k návratu.

„Říkal jsem vám, že nepotřebuji vaše peníze,“ prohlásil chlapec a lehce se uklonil. „Hezký den, pane.“

Severus se rozčileně zadíval na své sušenky. Hlad ho k jeho velké zlosti, úplně přešel. Žádný špinavý uličník ho neměl právo tak zmást. Žádný drzý spratek by neměl mít dostatek zlata, aby jej rozdával cizincům. A rovněž *nikdo*, kdo nenavštěvoval Bradavice - tu nejlepší školu čar a kouzel - by neměl mít schopnost předvést neverbální bezhůlkové kouzlo. A tento chlapec s určitostí do Bradavic nechodil. Severus si tváře pamatoval. Nezáleželo na zatracených slunečních brýlích, nebo sazích, Severus by studentův obličej prostě nikdy nezapomněl.

Na tuto novou tvář nehodlal zapomenout také - alespoň na to, co z ní mohl vidět.

ooOoo

Severus strávil několik následujících dní zavřený ve svém podzemí, a stále se nemohl vzpamatovat ze setkání s tím ušmudlaným chlapcem. Ochrany umístěné kolem jeho komnat byly dost silné a nepřátelské na to, aby zastrašily dokonce i Albuse.

Vlastně mu to přišlo docela vhod. Od závěrečné bitvy strávil lektvarovým výzkumem jen velmi málo času. Mezi výukou tupohlavých štěňat, jak prvotřídně roztavit kotlík, známkováním esejí - ve kterých bylo tím nejinteligentnějším jméno nadepsané v levém horním rohu - a vyhýbáním se následovníkům Rity Holoubkové, mu nezůstávalo dostatek času na podrobné zaznamenávání choulostivé přípravy experimentálních lektvarů.

Severus cítil, jak napětí v jeho ramenou opadá v okamžiku, kdy se z měděného kotlíku začal odpařovat oranžový kouř. Byl ve svém živlu. Lektvary vyžadovaly rychlá rozhodnutí a přesné myšlení. Jediná přísada mohla mnohonásobně zvýšit potenci lektvaru, nebo ho odsoudit k nepoužitelnosti. Byla to výzva, kterou si vychutnával.

Tento konkrétní lektvar byl jedním z těch, které začal vařit před pěti lety, kdy kolem zuřila ta odporná válka. Měl snížit, nebo v lepším případě dokonce úplně potlačit následky neodpuštělných kleteb. Naneštěstí mu příprava lektvaru zabrala více času, než původně zamýšlel. Musel se vařit sedm hodin v noci při každé měsíční fázi, po celé tři měsíce. Některé přísady byly rovněž poměrně drahé a daly se jen obtížně sehnat. Avšak jednoho dne před čtyřmi lety Severus vstoupil do své laboratoře, aby zkontroloval vývoj několika dalších experimentů, a zůstal stát jako opařený. Rozzuřil se, ale pak se spustil poplach a na hradě vypukl chaos, takže zmizelý lektvar odsunul někam do pozadí své mysli.

Ale teď byl nový lektvar ve finální fázi a potřeboval jen při příštím úplňku odpařit. Severuse to značně potěšilo. Jediné co zbývalo, bylo vymyslet náležité jméno. Jenže na to bude potřebovat své latinské texty a Severus už znovu neudělá stejnou chybu, aby nechal nedovařený lektvar jen tak bez dozoru.

Uvědomil si, že následujících pět minut není třeba nic dělat, a tak nechal své myšlenky bloudit.

Před čtyřmi lety byl odporně ošklivým, popudlivým mistrem lektvarů. Podle jeho názoru se stal ještě ošklivějším a nevlídnějším. Přesto ho teď nějakým způsobem ostatní vnímali jako pohledného, atraktivního odborníka a jeho jedovaté komentáře přičítali na vrub jeho černému humoru, což byla v těchto dnech žádoucí vlastnost. Přál by si, aby to okamžitě skončilo. Už tak bylo dost obtížné učit studenty delikátní lektvarovou vědu bez toho, aby nad ním slintali. Severus připouštěl, že před tou dotyčnou fotografií neměl nějaké velké zkušenosti se zamilovanými studenty, ale jednu přece jen ano. Shodou okolností zjistil, že žák, který mu přiznal své city, byl zároveň tím, který se ukázal jako ten s nejvíce promarněným potenciálem.

„Pane, mohl bych s vámi na okamžik mluvit?“

Severus podrážděně vzhlédl od známkování. Většina prací nesplňovala jeho očekávání, ale když už měl urážet svou inteligenci tím, že je musel číst, chtěl je mít z krku alespoň na jeden zátaž.

„Znáte moje konzultační hodiny, Pottere. A protože ještě nějaké tři hodiny nezačnou, doporučuji vám, abyste si se mnou promluvil potom.“

Potter vypadal nevysvětlitelně napjatě. Vlastně díky svým do široka otevřeným zeleným očím a neklidnému ošívání značně připomínal bradavického kuchyňského skřítku. „Zaberete to jen minutku, pane, slibuji. Raději bych... Raději bych s vámi mluvil o samotě.“

Severus udělal tečku a znechuceně odhodil brk. Chudák Komei Langerak bude mít přes svou tři stopy dlouhou esej o uspávacích lektvarech velkou rudou skvrnu. Samozřejmě přijde o body.

„Tak co je, Pottere?“

Potter odložil svou brašnu na nedalekou lavici. Tolik k tomu, že to zabere jen minutku. S roztřesenými prsty a rukama sepjatýma před sebou, začal chodit po učebně.

„Víte, je to... Profesore, myslel jste si někdy, že něco nenávidíte, doopravdy tím opovrhujete, ale také víte, že se od toho jednoho dne osvobodíte. Nemůžete se už toho okamžiku dočkat a jen přemýšlíte, jak budete šťastný a jak se vám uleví, jako byste konečně roztáhl křídla... Ale pak ta chvíle přijde a vy zjistíte, že jste s tím byl v tom prvním případě spokojený, a že se vám to vlastně může dokonce líbit? Najednou vám všechny ty myšlenky, že to opustíte, přivedí pocit, jako byste měl v žaludku olovo a na hrudi vám leželo těžké závaží?“

Severus povytáhl obočí. „Pane Pottere, tohle by směle mohla být ta nejsložitější věta, kterou jsem kdy slyšel opustit vaše ústa, a to už znamená opravdu hodně.“

Potter si povzdechl a usadil se na desku stolu. Nohy mu volně visely ve vzduchu, takže vypadal jako oživlá loutka. „Kolik toho víte o mém dětství, profesore?“

„Více, než bych chtěl.“ Neschopní mudlovští příbuzní, přístěnek místo ložnice, sotva něco k jídlu... Ano, Albus ho zahlcoval podrobnostmi, dokud se Severus necítil, jako by Potterův život sám prožil. Ne, že by následně k tomu chlapci cítil nějaký soucit či sympatii. Každý zažil v životě nějaké trápení.

„No, pak myslím víte, že jsem do svých jedenácti bydlel v přístěнку.“ Potter vypadal, že čeká na nějaké potvrzení vyřčeného faktu, ale když žádné nedostal, pokračoval dál. „Nenáviděl jsem ten přístěnek. Byl stísněný, plný prachu a byli tam pavouci. Každíčkou noc jsem si přál, aby mě odtamtud někdo vysvobodil a já tam už nikdy nemusel spát. Někdy, když jsem měl realističtější náladu, jsem prostě toužil po tom, abych mohl spát v jednom z Dudleyho pokojů, nebo dokonce na pohovce v obýváku. A pak dorazily sovy a vyděsily mého strýce. Takže mě přestěhovali do jednoho z pokojů pro Dudleyho. Nejprve jsem byl nadšený. Ke všemu jsem zjistil, že jsem čaroděj a že nastoupím do Bradavic... Měl jsem pocit, jako bych se vznášel v oblacích. Ale když jsem se k Dursleyovým na konci prvního ročníku vrátil, úplně jsem zapomněl, že mám skutečnou ložnici. Šel jsem přímo do přístěнку a pokoušel se otevřít dveře, ale byly zamčené. Po ničem víc jsem netoužil, než dostat se dovnitř a schoulit se tam. Jistě, bylo to tam nepohodlné, ale v celém domě to byla jediná věc, ke které jsem cítil nějaký vztah, něco, co bylo moje - jediné místo, kde jsem byl v bezpečí. Strašně jsem po tom prahnul.“

„Jakkoliv je to jistě dojemný příběh, pane Pottere,“ pronesl Severus a bral do ruky svůj brk, „nijak se nevztahuje k lektvarům. Pokud nepřijdete do dvou minut s věrohodným vysvětlením, obávám se, že budu muset Nebelvíru strhnout body za krádež cenných minut mého života, které se mi už nikdy nevrátí.“

„Nejedná se o lektvary, pane, ale o vás!“

„Pardon?“

„Nedošlo vám to?“ Potter se postavil a zakroužil hlavou. „Nevidíte to? Vy jste můj přístěnek.“

„A vy jste duševně chorý. Navrhuji vám, abyste po cestě odtud navštívil madam Pomfreyovou.“

Potter se napřímil a srovnal ramena, vypadalo to, že se snaží vypadat dospělejší, v čemž uboze selhal. „Pane, až skončí škola, rád bych s vámi navázal milostný vztah. S vaším dovolením, samozřejmě.“

Snape šokovaně upustil brk a zcela ignoroval druhou kaňku, která se nyní rozlévala na Langerakově pergamentu. „Kluku, uvědomuješ si, co říkáš?“ zasyčel.

„Ano, pane. Myslím... Těžko se to vysvětluje. Vždycky jsem si myslel, že vás nenávidím, ale teď když vás doopravdy znám, vím, že vás rozhodně nemohu nenávidět. Přistihl jsem se, že z nějakého důvodu schválně vyhledávám vaši společnost. Nevím proč, ale stále se potřebuji pohybovat někde ve vaší blízkosti.“ Optimisticky vzhlédl. „A myslím si, že vy ke mně možná cítíte to samé.“

Severus cítil začínající migrénu. Nikdy předtím se nemusel potýkat se zamilovanými studenty. Malfoye, který to předstíral na otcův rozkaz, nepočítal. Ale faktem zůstávalo, že ho ze všech lidí právě Potter vyvedl z míry natolik, že si připadal, jakoby se mu hlava alespoň tisíckrát otočila kolem své osy. Byl docela spokojený s nepřátelstvím, o kterém se domníval, že ho s tím spratkem sdílí. A teď, týden před plánovaným útokem Temného pána na Bradavice, Potter náhle pocítí nutkavou potřebu mu oznámit své milostné úmysly.

Možná to bylo tím.

„Pottere, je docela pochopitelné, že jste z blížící se bitvy vystrašený. Nikdo nemůže očekávat, že nepocítíte strach,“ pronesl a donutil se nechat ve svém hlase zaznít špetku soucitu.

Potterovy zelené oči se rozšířily. „O čem to tu mluvíte?“

„Zřejmě jste tu a vyznáváte mi lásku, v jakémsi pokusu necítit se tak sám. Doufáte, že buď hned na tomto místě přijmu vaši nabídku, nebo vás odmítnu, ale v případě, že v příštích dnech někdo z nás zemře, budu vědět, že jsem byl milovaný.“

Potter zavrtěl hlavou. „To není všechno, pane. Jen jsem... Jen jsem vám chtěl říct, co cítím, a myslel jsem si, že možná byste mohl...“

„Nejsem shovívavý k těm, kteří si ze mě tropí žerty, Pottere.“

„Netropím si z vás že...“

„Nebo ke lhářům.“

V jasně zelených očích převládla zuřivost. Severus by ve skutečnosti mohl mít trochu obavy, kdyby ty oči náležely někomu jinému než tomu nedospělému spratkovi. Na kratičkou chvíli pocítil k Temnému pánovi prchavý soucit, protože Potter s ním žádné slitování mít nebude.

„Jak se opovažujete?“ zařval Potter. „Jak se jen OPOVAŽUJETE?!“

„Co se opovažuji?“ zasyčel Severus.

Potter neřekl nic. Místo toho přiskočil k Severusovi, popadl ho za týl hlavy a přitáhl si jej k tvrdému, panovačnému polibku. Nebyl v něm žádný cit, žádná skutečná láska, jen vášeň a snaha o nadvládu. Bojovali o převahu, a protože Severus rozhodně nechtěl, aby Potter zvítězil, zjistil, že tomu spratkovi polibek zaníceně oplácí.

Jejich konání přerušilo až pronikavé zahvízdání. Severus byl spokojený se svým vítězstvím, protože chlapec se odtáhl jako první.

„Co to bylo?“ zeptal se Harry. Vypadal něčím zneklidněný, téměř stejně, jako při hodině lektvarů, ale během těchto hodin jeho tvář postrádala současný půvabný rumělec.

„Časoměřič, Pottere. Možná jste na něj narazil během svých lekcí... Třeba lektvarů. Ne?“

„To vím,“ odsekl Potter a následoval Snapea zpátky do pracovny. „Co připravujete?“

„Několik lektvarů, které by snad mohly v bitvě zachránit tu vaši politováníhodnou zadnici.“

„Neměl jsem pocit, že byste si na můj zadek stěžoval, když jste na něm měl před minutkou své ruce.“

Severus se odmítl zatěžovat s odpovědí na jeho nedospělý komentář. Taková stupidní poznámka mu vždy připomněla, proč je tak znechucený svou pozicí učitele.

„No tak, řeknete mi, co dělají?“

Co dělají...

Severus s Potterem strávil snad více než hodinu. Vysvětloval mu, jak by čemeřice měla reagovat s měsíčním kamenem smáčeným v obrounově krvi, aby se vytvořil lektvar, který příjemci zaručí imunitu proti většině kleteb a lektvarům minimálně na několik hodin. Jak si pohrává s přísadkou kostiček bezoáru, aby zvýšil jeho účinnost. Potter k Severusovu velkému překvapení vypadal, že ho to opravdu zajímá. Samozřejmě mohl mít jen políčeno na další polibek, ale Severus o svých projektech vlastně velmi rád mluvil. Vyjmenovávat přísady a předpokládané reakce nahlas mu pomáhalo přemýšlet a dodávalo inspiraci. Do

značné míry dával přednost tomu, aby s ním v místnosti někdo byl, i kdyby ta osoba jen předstírala, že poslouchá. Osvobozovalo ho to od ponižující samomluvy.

O několik hodin později zaútočil Temný pán a oni museli naposledy vyrazit do bitvy.

Takové zatracené plýtvání.

A pak si Severus uvědomil, jak tiché jeho sklepení ve skutečnosti je. Jediné zvuky, které slyšel, bylo syčení a pobublávání vařených lektvarů a občasné cinknutí kovu při míchání. Obvykle si užíval svou samotu, ale tentokrát tu bylo až přílišné ticho. Rozhlédl se po místnosti a zaznamenal to nespočetné množství nádobek a lahviček plných lektvarů, které vytvořil za poslední tři dny. (Ve vyhýbání Albusovi byl docela úspěšný.) Jistě si mohl dovolit přestávku... Dokonce i zatrpklý mistr lektvarů potřebuje jíst.

Byl právě čas oběda a Severus Snape v tuto chvíli s určitostí zatoužil po sendviči a mandlových sušenkách.

Kapitola 2: V jedné předaleké zemi

Mnoho věcí na svém současném životě Harry Potter vážně miloval – zejména svůj domek. Byl sice malý, měl jen ložnici, koupelnu, obývací pokoj s kuchyňským koutem a pracovnu, ale měl právě tu správnou velikost akorát pro něj, jeho fénixe, čtyři hafoně, zmíráčka, tři maguáry, pět sov a nepočítaně kluběnek. Nikdy ani neuvažoval o tom, že by měl tolik domácích mazlíčků. Spokojil by se jen s Hedvikou, ale ta se jednoho dne vrátila z lovu s velkým puštíkem po boku a no, Almerick, už prostě nikdy neodletěl. A od té doby se u Harryho dveří každý týden objevilo nějaké kouzelné zvíře. Ne, že by mu to vadilo. Zjistil, že se z jejich společnosti raduje.

Jenže tu bylo i několik věcí, které na svém životě Harry Potter nenáviděl. Když měl dobrý den, byl schopen na ně jednoduše zapomenout a užívat si výrobu hůlek, nebo čas strávený se zvířaty. Ale pokud měl špatný den, nebylo možné ignorovat časté bolesti hlavy takového rozsahu, že mu někdy nezbývalo nic jiného než sténat celý den v posteli. Nebo ty jizvy a popáleniny, které pokrývaly jeho tvář, ruce a hrudník, či trýznivá přetrvávající bolest v levé noze, nebo že mu bylo stále horko kvůli zvýšené teplotě, která vůbec nepolevovala. Nikdy nebyl marnivý, ovšem pohled do zrcadla, kde zahlédl svou tvář, byl tak zneklidňující, že jednoho dne v záchvatu vzteku rozbil všechna zrcadla v domku. Samozřejmě toho dalšího dne litoval, protože magie, která by byla potřebná na jejich opravu, by ho uvěznila v posteli na týden. A protože od té doby neměl způsob jak získat

jistotu, že jeho jizvy budou přiměřeně skryté kdykoliv se vydal do města, musel zajistit, aby se objednávky pro jeho malý podnik zasílaly poštou.

Tak to bylo před dvěma lety.

Harry žil sám už skoro čtyři roky, a stále bylo nad slunce jasnější, že se jeho stav nezlepší. Začaly ho nahlodávat pochybnosti, zda měl opouštět Bradavice. Tehdy se ani nepotřeboval příliš rozmýšlet. Zabil Voldemorta a neměl pražádnou chuť čelit tisku a odhalit tak své jizvy a popáleniny, a také se nechtěl znovu setkat s Ginny. Harry se s ní pokusil jemně rozejít už před závěrečnou bitvou. Řekl jí, že jí nechce ohrozit, ale ve skutečnosti na ni chtěl křičet, že by ji nikdy nemohl milovat jinak než jako sestru, že ho nepřitahuje, že její vlasy jsou prostě příliš zrzavé a obličej moc pihovatý, její tělo příliš zaoblené a šaty moc zářivé.

Harry se s povzdechem zadíval na kousek růžového dřeva v dlaních. Poté, co odešel z Bradavic, si nechtěl zahrávat se svou znovu nalezenou svobodou tím, že by používal svou původní hůlku. Ministerstvo, nebo hůř Brumbál by jeho magii během sekundy vysledovali a odvěkli by ho zpátky do hradu, než by stačil mrknout. Ollivander byl stále neznámý a předpokládalo se, že je mrtev, a Harry nemohl riskovat přemístění mimo zemi jen proto, aby si opatřil novou hůlku, takže si, jako typický nebelvír, vyrobil svoji. Použil cesmínu, stejně jako u předchozí, ale do jádra umístil pírkó z fénixe zabalené v copánku svých vlasů. Výsledná hůlka fungovala uspokojivě, všechny zadané úkoly splnila, ale Harry se v domku začal rychle nudit a strávil několik týdnů jejím vylepšováním. A jednou se, zatímco do držadla vyřezával motivy vína, říznul do dlaně. Jakmile se jeho krev dotkla dřeva, hůlka k jeho nevýslovnému překvapení zazářila a zavibrovala mu v ruce. Když ji použil příště, hůlka fungovala daleko precizněji. Z rozmaru namočil hůlku do směsi fénixových a jednorožčích slz. A když později zkusil jednoduché kouzlo pro domácnost - to nejsilnější kouzlo, které si mohl dovolit - zanechalo ho s pocitem tepla a bezpečí. Dokonce i bolest hlavy na okamžik ustoupila. Přál si jen, aby mu takový pocit jistoty dávala i jeho stará hůlka, když se téměř dennodenně potýkal se Smrtijedy.

A pak ho napadlo zhotovovat hůlky na zakázku. Objednávky mu doručovali poštou a on tak mohl vyrobit hůlku přesně šitou na míru budoucímu uživateli. Zjistil, že už z jednoduchého životopisu napsaného samotným zákazníkem, dokáže vhodně vybrat materiál, ze kterého hůlku následně zpracuje. Po uveřejnění několika inzerátů v *Denním Věštci*, se Harry stal majitelem prosperující firmy. Mnoho britských čarodějů rychle opustilo zažité schéma, že *si hůlka vybírá svého majitele*. Při Harryho pečlivém výběru dřeva a jádra to vypadalo, že dokonce jeho hůlky dosahují lepších výsledků, než kdy dokázal Ollivander se svými. Po jeho práci vznikla velká poptávka a nikdy neměl nedostatek zakázek. Musel připustit, že to byla pěkná kariéra. K výrobě hůlky bylo zapotřebí jen malé množství magické energie. A co víc, mohl pracovat doma. Jen zřídka se musel vydat na obávané výlety ven a od té doby, co byla každá objednávka úplně jiná, se nikdy nenudil. Byl to docela pohodový život.

Až do teď.

Minulý týden Harry podnikl jednu ze sporadických cest do města, aby si v lékárně nakoupil nějaké zásoby na roztok, který používal na hůlky, když z ničeho nic uviděl Severuse Snapea jíst v kavárně sendvič. Byl tak překvapený, že si nemohl pomoci, aby na něj necivěl, a Snape si jej naneštěstí všiml. Harry se usmál, když si vzpomněl, jak se na Snapeově tváři objevil ten nevýslovný šok poté, co viděl ukázkou jeho bezhůlkové magie. Hlavu měl sice potom jako uvězněnou v ohnivém svěráku a zbytek dne strávil úplně vyčerpaný v posteli, ale stálo to za to, když mohl odejít přinejmenším s částečně nedotčenou důstojností.

Takže teď se Harry ještě před víkendem snažil dokončit hůlku pro Cecílii Salaovou, a jediné na co mohl myslet, byl Severus Snape. Byla to velmi rozptylující činnost, když vezmeme v úvahu, že ho myšlenky na Snapea přivedly ke vzpomínkám na hádky, polibky, slzy a celý život, který nechal za sebou. Usilovně dumal nad tím, jestli se opravdu rozhodl správně, když tehdy v noci utekl.

Harry odhodil zpola dokončenou hůlku stranou. Z celého toho přemýšlení mu jen vyhládlo a nějak věděl, že to, co hledá, ve své spíži nenalezne.

Harryho žilami se rozlilo takové vzrušení, že dokonce téměř zapomněl zkontrolovat svůj obraz v malém zrcadle. Jako vždy sebou trhnul, když uviděl napuchlou růžovou tvář s ohavnými načervenalými linkami. Pak ponořil své prsty do popela, který zůstal v krbu od předchozího večera, a potřel si obličej. Zakryl tak všechny stopy po jizvách.

ooOoo

Harry nebyl zklamaný, když dorazil do kavárny a zjistil, že tam Snape neseďí, jak tomu bylo před týdnem. Prožil čtyři roky, aniž by ho spatřil, a stejně tak zvládne jistojistě další čtyři. Ale stejně nemohl popřít, že by bylo pěkné ho znovu uvidět. Možná s ním i několik minut mluvit. Být Harry Potterem v přestrojení mělo své výhody. Nikdo by ho za tou zamazanou tvář a dlouhými zcuchanými vlasy nepoznal. Mohly by ho prozradit jen oči.

Rozpačitě si posunul sluneční brýle na nose a v tichosti jedl svůj sendvič. Usilovně se pokoušel soustředit na kroky, které bude muset v následujících dnech podniknout, aby mohl začít pracovat na hůlce Suzanne Stockenbergové. Přemýšlel o vrbě, žíni z jednorožce a fénixových slzách v kombinaci se Suzanninými, ale samozřejmě ani v nejmenším neuvažoval o Snapeovi. Ne, Harry na něj rozhodně nemyslel. Nepřemýšlel o tom, jak dobře jeho bývalý učitel vypadal v porovnání se stavem před čtyřmi lety, když ho opouštěl v nemocničním křídle. Nemyslel na jeho hlas, který mu stále způsoboval mrazení v zádech. Neuvažoval nad tím, že byl tak blízko, že se stačilo natáhnout a dotknout se ho...

Harry byl tak zaujatý svým NEpřemýšlením o Snapeovi, že si sotva všiml, když se zmiňovaný muž posadil na židli naproti.

„Víte, že se pokládá za slušnost představit se, když na někoho zíráte dobré tři minuty?“

Harry sebou trhnul a zoufale se pokusil kontrolovat rudnutí. Několikrát zakašlal, aby zamaskoval své překvapení, a pak si nenuceně projel prsty skrz vlasy. „Nepovažoval jsem to za důležité, pane.“ *Tak to bylo v pohodě.*

„Jak to, že jste to nepovažoval za důležité?“ zeptal se Snape. Hrud' se mu vzdouvala rozhořčením. „Když na někoho zíráte a ten dotyčný vás přistihne, pak je jen zdvořilé prozradit mu své jméno. Pokud nejste zbabělec... nebo něco neskrýváte.“

„Nic neskrývám, pane,“ odpověděl Harry a pokusil se klidně ukousnout další kousek. Když si ale všiml, jak se jeho prsty lesknou, vzdal to a ukryl je v ubrousku. „Nikdy jste mi neřekl své jméno, takže jsem se nedomníval, že máte zájem o navázání celoživotního přátelství.“ Harry byl na sebe skoro pyšný. Strávil čtyři roky sněním o takovém rozhovoru a velmi jej těšilo, že se tohle téměř blížilo jeho fantaziím.

„No, každý zná mé...“ Snape se neočekávaně zarazil a vypadal rozzuřeně.

Harry nadzdvihl pobaveně obočí, ačkoliv věděl, že to Snape přes jeho brýle nebude schopen vidět.

„Naznačujete snad, pane, že jste někdo známý? Třeba celebrita?“ *Och, narážky, narážky, ale opatrné, Pottere.*

Snape měl tu slušnost, aby sklonil pohled ke stolu. „To jistě ne. Jen jsem se domníval... A přestaňte mě oslovovat pane. Můžete mi říkat Severusi.“

Nebylo možné zastavit úsměv, který se přelil přes Harryho tvář. Znovu zakašlal a zakryl si ústa, ale byl si jistý, že Snape – ne, Severus! – to stejně viděl. Kousnul se do tváře a myslel na ta nejvážnější témata, ale stále měl nutkání vítězoslavně zakřičet. Přiznejme si, že Severus by mu nikdy nedovolil ten luxus používat jeho křestní jméno, kdyby věděl, kdo Harry je, ale to bylo nyní vážně bezpředmětné. Harry bude brát, cokoliv dostane. A z tohoto byl v euforii.

„Tak dobře..., Severusi.“ *Och, to znělo báječně.*

Severus na něj netrpělivě zíral. „No, chlapče, hodláš mi oplatit zdvořilost?“

Harry upil doušek vody, aby se pokusil zklidnit svůj zběsilý pulz na životaschopnou frekvenci. Trochu se uvolnil a věnoval mu, jak doufal, triumfální úsměv, než odpověděl. „Proč to chcete vědět?“ Harry zamrkal, když si najednou uvědomil, že se svým bývalým profesorem flirtuje, a on ho ani neproklel, nebo neodkázal do patřičných mezí. Kdo by si pomyslel, že má slabost pro špinavé mladé muže? Kdyby to Harry býval věděl, vyválel by se každý den svého studia před hodinou lektvarů v bahně.

Avšak Severus nevypadal, že oceňuje jeho zájem. Tváře mu zrudly a tmavé oči se mu nebezpečně přimhouřily. Harry měl na krátkou chvíli pocit, že je zpět v Bradavicích a je opět cílem Snapeova nechvalně známého proslovu.

„Protože, hochu, jestli mi neřekneš, jak se jmenuješ, budeš odteďka znám, jako Chlapec-Který-Nemůže-Být-Přinucen-Aby-Si-Smyl-Popel-Z-Tváře-A-Nosí-Směšné-Sluneční-Brýle, což je poměrně hrozný jazykolam. A. Ted'. Mně. Řekni. Své. Jméno.“

Harry dojedl poslední sousto a opřel se v židli. „No vážně, co je tak důležité na mém jménu? Ve skutečnosti nic neznamená. Vaše jméno se mi vlastně líbí víc než to moje, takže můžeme pokračovat.“ Harry se v duchu poplácal po zádech. Vedl si v tom rozhovoru dobře. To by Severuse nikdy nenapadlo!

„Poslechni, ty zatracený blázne, nemám čas ani trpělivost na ty tvoje pubertální výlevy. Takže mi prostě řekni to proklaté jméno, abych mohl zbytek dne strávit v klidu!“

Harry se odmlčel. V žádném případě nemohl Severusovi prozradit svou totožnost. Ale zdálo se mu, že dát mu nějaké falešné jméno, by byl špatný nápad. Kousl se do rtu a modlil se k jakémukoliv bohu, který právě poslouchal, aby ho zachránil z této obtížné situace.

Odpověď přišla z čistého nebe.

Brunetka překypující energií si to k nim nakráčela s fotografií v ruce, zatímco si na prst natáčela pramen vlasů. „Profesore Snape! Profesore Snape!“

Harry pozvedl obočí. Samozřejmě věděl, že Severus vypadá skvěle, jenže on si to myslel už od doby, co se jeho hormony začaly v sedmém ročníku bouřit. Nicméně když vzal do úvahy Severusovu stěží hvězdnou reputaci v Bradavicích a názor široké veřejnosti, že je ošklivý, zlomyslný parchant, Harryho by nikdy nenapadlo, že by Severus vůbec někdy mohl být pozdraven takovým závrat' působícím způsobem nějakou dívkou, která ho náhodně potkala na ulici. Ještě podivnější ovšem bylo, že Severus vypadal, jako by takový druh chování zřejmě očekával. Svalil se do židle, a pokud se Harry nemýlil, útrpně zasténal. Severus mu připomínal jeho samotného, když byl ještě znám, jako Chlapce-Který-Přežil.

„Mohu vám být nápomocen, madam?“ Obsah otázky byl naprosto zdvořilý, ovšem Harry si byl jistý, že žena určitě nemohla přehlédnout ten mrazivý tón.

Očividně mohla.

„Pane, jsem vaše největší fanyнка. Přečetla jsem o vás všechny články...“

„Musela jste se při tom poradit se slovníkem kvůli slovům delším než tři slabiky?“

Žena pokračovala dál. „Byly všechny tak mimořádné! Když si pomyslím, že tady stojím v přítomnosti největšího čaroděje, který kdy žil. Dívám se do těch okouzlujících obsidiánových očí, tak blízko římského nosu, že se ho mohu dotknout, na dosah těm rukám, které připravují fantastické lektvary. Och! Prostě si nemohu pomoci!“

„Pokuste se,“ prohlásil Severus suše. „Možná to uniklo vaší pozornosti, madam, ale moje oči jsou prostě černé, můj nos je velký a křivý a moje ruce zbarvené od přísad do lektvarů. A protože jsem nebyl tím, kdo zabil Temného pána a nikdy bych to ani nedokázal, jsem si jistý, že rozhodně nejsem největším čarodějem, který kdy žil. V tuto chvíli obědvám se svým... Prostě obědvám a rád bych se najedl v klidu. Takže, kdyby vám to nevadilo, přejděte k věci.“ Zakončil svůj projev s pohrdavým úšklebkem.

Harry zašmátral v kapse po kapesníku, protože žena jistě propukne v pláč nad hrdinovou krutostí, ale k jeho nesmírnému úžasu si jen šťastně povzdechla a dál k Severusovi zamilovaně upírala oči a natáčela si vlasy na prst.

„Och, jen počkejte, až to povím Brianne!“ Roztřesenou rukou vrazila před Severuse fotografii. „Prosím, pane, mohl byste mi ji podepsat?“ Severus vytáhl z šatů kuličkové pero a žena vzrušeně zatryčkovala: „Napište prostě – pro Renu Wintersovou, nejkouzelnější ženu, kterou jsem kdy spatřil. S láskou a úctou...“

Harry tomu nemohl uvěřit. I když ho v minulosti uháněli o podpis, nikdy se nesetkal s tak dychtivými obdivovatelkami. Co Severus udělal, že si vysloužil takovou slávu?

Severus dokončil svůj podpis - pokud Harry dobře viděl, bylo to všechno, co napsal - a vrátil fotografii Reně zpět do ruky. Harry přemožen zvědavostí, jí ten obrázek rychle vytrhl z prstů.

„Je to...“

Severus si povzdechl. „Jistě, pane... Umouněný, jste tuhle fotku viděl už dřív. Její existence mě otravuje už tři roky.“

Harry zavrtěl hlavou. „Ne, nikdy jsem ji nespapal.“

„Cože!“ vyjekla Rena. Prsty natáčely pramínky vlasů přímo pobouřeně. „Jak je to možné? Je to nejúžasnější fotografie naší generace, největší umělecké dílo od časů, kdy Da Vinci vytvořil Monu Lisu, jednoduše ta nej...“

„To stačí, slečno Wintersová,“ prohlásil Severus a zvedl ruku. Otočil se zpátky k Harrymu. „Mluvíte vážně? Tahle fotografie se objevuje v Denním Věštci poslední roky skoro každý týden a v každém kouzelnickém obchodě seženete kopie ve všech velikostech, bez ohledu na to, jestli tam prodávají cukrovinky nebo spodní prádlo.“

Harry se omluvně usmál. „Neodebírám Věštce a opravdu nechodím moc často ven.“ Zkoumal fotografii podrobněji. „Ale ten muž, kterého nesete... Není to Harry Potter?“

„Samozřejmě, že je,“ odvětila Rena netrpělivě. Harry si vážně přál, aby už s tím natáčením vlasů přestala. Znervózňovalo ho to. Vypjala hrud' a upřela pohled před sebe. A pak, jako by recitovala nějakou obzvláště důležitou pasáž z učence historie, zaníceně pronesla: „Harry Potter v poslední bitvě zabil Toho-Který-Nesmí-Být-Jmenován, ale byl smrtelně zraněn. Velký Severus Snape, který klamal Vy-Víte-Koho až do posledního rozhodujícího okamžiku, nechal Harryho, aby seslat smrtící kletbu, pak jej vzal do náruče a nesl jej až na vrchol k bradavickému hradu. Pod vahou mladého hrdiny, stejně jako kvůli vlastním zraněním, Severus Snape klopýtl. Ale s neochvějnou statečností a odhodláním udržel rovnováhu a pokračovat v cestě do kopce. Navždy se tak zapsal do obecného povědomí jako tvář statečnosti, odhodlání, Istivosti a věrnosti v časech války.“ Zhluboka se nadechla a zadíval se na Severuse a Harryho, jako by snad očekávala, že ji za její úsilí odmění potleskem.

Severus nevypadal, že to na něj učinilo dojem. Zaklonil se v židli a spojil prsty do stříšky. „Nikdy mě nepřestane udivovat,“ řekl zvolna a zíral na své ruce. „jak je možné, že veřejnost obdivuje mě, a zatím to byl Harry Potter, kdo ve skutečnosti zabil Temného pána.“

„No, ale ten je mrtvý,“ pronesla úsečně Rena.

Harry si pomyslel, že sebou Severus určitě netrhнул, jeho obličej jistě náhle neztratil veškerou barvu, obočí se nespojilo v jedno a jeho tváře vůbec nevypadaly pobledle. Jinak by to totiž znamenalo, že by byl rozrušený, protože Harry Pottera považovali za mrtvého. Tomu Severusi Snapeovi, kterého Harry znal sedm let, by jistě nevadilo, kdyby byl Harry Potter pohřbený metr pod zemí. Ovšem ten Severus Snape, kterého políbil toho dne ve sklepení...

Ale jestli sebou Severus cuknul, nebo ne, nebylo podstatné, protože se okamžitě vrátil ke svému striktnímu, uštěpačnému já. „Pokud je to vše, slečno Wintersová...“

„Mohl bych si tu fotografii nechat?“ zeptal se Harry rychle.

„Kupte si svou,“ vyprskla Rena a přitiskla si ji blíž k hrudníku.

„Proč chcete takové smetí?“ zeptal se Severus, když Rena konečně odplula.

„Jen tak,“ prohlásil Harry tónem, který, jak doufal, vyzněl nenuceně. „Jen jsem si myslel, že bych ji měl mít. Pokud je to tak důležitý kus historie, jak říkala. Nemáte náhodou kopii?“

„To jistě ne,“ řekl Severus a přitáhnul si hábit k těsněji k tělu „Proč bych s sebou měl nosit obrázek svého já držícího mrtvého hrdinu na pozadí masakru a temnoty?“

„Myslíte si,“ zeptal se Harry zvolna, „že by Harry Potter mohl být stále naživu?“

„Pane Umouněný, už jako dítě jsem se naučil, že naděje přináší jen bolest. Pokouším se na Harryho Pottera nemyslet pokaždé, když vidím tuhle zatracenou fotografii... A nabyl jsem toho dojmu, že tu probíráme vaši totožnost.“

Harry se zasmál. Věděl, že už dotlačil Severuse dost daleko. Za posledních třicet minut se o tom muži dozvěděl víc, než kdy doufal, že bude možné. „Dobře. Ale své jméno vám neřeknu, takže se mě na to klidně můžete přestat ptát.“

„Nebudte tak sebejistý, pane Umouněný. Ujišťuji vás, že se vaše pravé jméno stejně brzy dozvím.“

Harry se zachvěl. Ať zněl Severusův hlas jako hrozba či příslib, stačilo to, aby Harryho napjaté nervy převzaly kontrolu nad jeho tělem.

„A mimoto, pan Umouněný je tak směšná přezdívka. Jsem si jistý, že pokud v sobě máte jen špetku důstojnosti, budete brzy žadonit, abych vám říkal vaším pravým jménem.“

Harry polknul. Severus netušil, jak moc si Harry přál, aby mu říkal skutečným jménem. A kdyby dostal tu správnou motivaci, byl by víc než ochotný o to naléhavě prosit.

„Ovšem protože zřejmě nejste dost ohleduplný, abyste mi poskytl alespoň základní informace, jsem nucen přistoupit na kompromis. Zeptám se vás na tři otázky, žádná z nich se nebude týkat vašeho jména, a vy mi po pravdě odpovíte. Souhlasíte?“ Harry zdráhavě přikývl a on pokračoval. „Kolik je vám let?“

To bylo jednoduché. „Dvacet jedna.“

„Kde jste se narodil?“

„V Británii.“

Severus mu věnoval takový pohled, který měl obvyčně vyhrazený jen pro okamžiky Nevillovy největší neschopnosti. Harry se pokusil nescvrknout.

„Pardon, to je vše, co vím. Moji rodiče zemřeli před dlouhou dobou a mě nikdy nenapadlo zeptat se někoho na přesné místo mého narození.“

Severus si netrpělivě povzdechl, ale pokračoval. „Jaká je vaše profese?“

„Jsem výrobce hůlek,“ odpověděl Harry. Nebyl schopný vynechat hrdost ze svého hlasu.

„Vážně?“ pronesl Severus a dal si nohu přes nohu. „Pro jakou společnost?“

Harry se rozhodl ignorovat, že už to byla čtvrtá otázka. „Pro žádnou. Všechno si dělám sám.“

„Sám, říkáte?“ zeptal se Severus a nadzdvihl obočí. „To musí být docela těžké vyrábět kvalitní hůlky bez jakékoliv pomoci.“

Och, Harry poznal výzvu, když ji slyšel, ale to by nesměl být on, aby nechtěl nechat Severuse zvítězit. Vytáhl svou hůlku a předal ji Severusovi. Mohl říct, že se starší muž snažil vypadat lhostejně, když prozkoumával rytiny na rukojeti hůlky a otáčel jí v rukách, ale bylo nemožné přehlédnout tu zvědavost v černých očích. Severus pak hůlkou namířil na květiny, které stály na stole. Lehce poskočily, ale rychle opět spočinuly na desce.

„Doufám, že máte po ruce ještě nějakou jinou práci,“ řekl Severus a podal hůlku Harrymu zpátky.

Harry nasměroval hůlku na květiny. Ty se okamžitě vznesly do vzduchu, seskupily se a začaly vysoko nad stolem tančit. Potom je s úšklebkem vrátil zpět do vázy.

„Vzbudil jste můj zájem.“

Harry se ušklíbl. A následně zjistil, že se ponořil do zdoluhavého vysvětlování svých nových technik a metod. Řekl Severusovi o svých neúžasnějších výtvořech a dokonce mu vyhradil i nejvíc ponižující selhání. Ukázal mu, jak do dřeva vyřezat složité vzory, a pokusil se mu popsat, jak intuitivně pozná, proč dotyčný člověk potřebuje právě takovou hůlku. Připadalo mu to stejné, jako jejich dávná noc ve sklepení, ale najednou se jejich role obrátily. Tentokrát to byl Harry, který mluvil, a Severus uchváceně naslouchal. Podobnost byla tak do očí bijící, že si Harry nemohl pomoci, aby si nevzpomněl na polibek, který otřásl zemí pod jeho nohama, což jistě nebyla nejlepší cesta, kterou by se měly jeho myšlenky ubírat.

„Čemu nerozumím,“ pronesl Severus, když Harry skočil své vyprávění o všem, co se týkalo hůlek, „je, když jste tak úspěšný ve snížení schopnosti použít hůlku člověkem, který ji nevlastní, proč se nepokusíte tuto možnost úplně odstranit? Jistě by vám to zvedlo tržby. Takové hůlky by byly velmi žádané.“

„Přemýšlel jsem o tom,“ připustil Harry. „A zkoušel jsem pár věcí, ale hůlky jsou kouzelné předměty. Myslím, že jakmile přijdou do kontaktu s osobou, která má v krvi magii, pak musí nastat nějaká reakce, i když jen minimální.“

Severus se zamračil. „Předpokládám, že to dává smysl, ale věřím, že jádro problému leží v...“

„To je ono!“ vykřikl Harry. Bylo to tak jednoduché. Prosté, ale geniální! Proč na to nepřišel dřív? Vzrušení mu proběhlo žilami – potřeboval se dostat domů a okamžitě vyzkoušet svou teorii v praxi. Nechtěl Severuse opustit po tom, co si s ním mohl po všech těch létech promluvit, ale několik věcí prostě potřeboval udělat. A mimo to, nechtěl vypadat, jako ubožák, který nemá žádný život.

„Rád jsem vás opět viděl,“ řekl Harry a potřásl Severusovi rukou. „Vážně, bylo to naprosto úžasné. Hezký den. Musíme to někdy zase zopakovat.“

A byl pryč.

ooOoo

Byla to trochu ironie, pomyslel si Harry, když si opatrně rozřízl levé zápěstí, že teď, když už neměl na krku Voldemorta, nakonec stejně dělal to, co mnozí předpokládali, že dělá, když válka ještě pokračovala. Dobře si uvědomoval, co si o něm jeho spolužáci během posledních školních let šeptali na chodbách - že není schopný vyrovnat se stresem z neustávajících střetů se Smrtijedy, že si jednou jistě podřízne zápěstí a uchýlí se k sebevraždě. V tom čase ho to trápilo, ale teď, když sledoval, jak kapky jeho krve dopadají na pírko z fénixe, přišlo mu to už jen zábavné.

Asi po minutě se červené pero v jeho ruce zahřálo a zlatě rozzářilo. Triumfálně vykřikl, opatrně vsunul pírko zpět do hůlky a připevnil držadlo. Se stejnou měrou nervozity a vzrušení zamířil Harry hůlkou na prázdnou misku, ve které mívali obvykle hafoňové svou večeři. Z hůlky vytryskla křišťálově čistá voda a v půvabném oblouku elegantně přistála v misce. Radostné chvění proudilo Harryho tělem a on po celý ten čas nedokázal potlačit úsměv.

Bylo to nádherné.

Kapitola 3: Žil pohledný princ

Severus si vyčerpaně přešel rukou po tváři. Strávil poslední tři noci v knihovně, kde prohledával kouzelnické dokumenty stránku za stránkou. Prošel záznamy všech narození v Británii, oznámení o svatbách i úmrtích z předchozích dvaceti pěti let, ale všechno zbytečně.

Pokud mu Umouněný řekl pravdu - a Severus nějak věděl, že ano - pak se narodil v Británii roku 1980 nebo 1981. Což mělo veškeré možnosti trochu zúžit. Ale jakmile si Severus prohlédl všechna mužská narození z těchto dvou let, došel k závěru, že žádnou z nalezených osob Umouněný být nemůže.

Ve zmiňovaných dvou letech se narodila necelá stovka kouzelnických dětí, z toho šedesát čtyři chlapců. A z těchto šedesáti čtyř Severus padesát učil v Bradavicích. Ti byli z možného seznamu samozřejmě okamžitě vyškrtnutí. On by si přece pamatoval studenta, který se vymanil z jeho výchovného vlivu ani ne před pěti lety. Zejména pokud ten student postrádal dostatek náležitých hygienických návyků, aby si umyl špinavou tvář.

Zbylo mu čtrnáct čarodějů. Po zhlédnutí smutečních oznámení Severus zjistil, že osm už před lety zemřelo. Vybledlé noviny mu prozradily, že tři z nich se stali pacienty Nemocnice svatého Munga a další dva se v roce 1992 přestěhovali na

Nový Zéland. Poslední zbývající čaroděj byl poloobr. A jelikož Umouněný vypadal menší než průměrný člověk, Severus vyškrtl i poslední jméno ze seznamu.

Samozřejmě, pomyslel si Severus náhle, pořád tu byla možnost, že Umouněný byl ve skutečnosti žena. Vlasy měl dlouhé a jeho neforemné oblečení mohlo lehce ukrýt ženské křivky. A navíc, kdo mohl doopravdy říct, jak vypadá jeho tvář pod všemi těmi sazemi? Severus se opětovně zahleděl na záznamy o narození, než se skoro hystericky rozchechtal. Ten nápad byl absurdní. Umouněný byl rozhodně muž.

Severus si povzdechl a sroloval pergamen. Netušil proč cítil takovou naléhavou potřebu zjistit Umouněncovu pravou totožnost. Určitě by nikdy nevěnoval stejnou pozornost jakémukoliv jinému nuzákovi z ulice. Vlastně už jen pohled na chlapcovu špinavou tvář a rozpustilý úsměv by měl Severuse přimět k útěku do jeho čistého, tichého, bezpečného sklepení spíše, než aby ho nutil vracet se zpátky do města při každé možné příležitosti.

Místo toho, jako by mu nějaký tichý, ale vytrvalý hlas neustále našeptával do ucha, že to prostě a jednoduše potřebuje vědět. Z nějakého důvodu bylo pro Severuse maximálně důležité zjistit, kdo přesně Umouněněc je, a co skrývá pod veškerou tou špínou. Prostě si neodpočine, dokud to neodhalí.

Ne, že by toho v poslední době nějak moc naspal. Zatímco hodiny v bdělém stavu trávil řešením záhady zvané Umouněný, jeho spánek byl naplněný znepokojivými sny o Harry Potterovi.

Harry se v Severusových snech objevoval vždycky. Bylo to jen přirozené – sny byly samozřejmě vytvářené podvědomím a Harry si z něj neprávem kousek ukradl pro sebe ještě v době, kdy byl v Bradavicích jako problémový student. A potom, jakmile zmizel, jen logicky zabral ještě větší část Severusovy mysli. Byl to rébus, záhada. A Severus nesnášel, když na něco neznal odpověď.

Problémem ovšem bylo, že se teď Harry objevoval ve všech Severusových snech, a Severus snil každou noc.

Ty sny byly velmi rozmanité. Harry létající, Harry smějící se s přáteli, Harry křičící vzteky, Harry skrčený v koutě, zatímco mu po tváři tiše stékají slzy. Někdy Severus dokonce snil o poslední bitvě a opětovně prožíval přesný okamžik vzniku té neblaze proslulé fotografie. Tyto sny byly hořkosladké a Severus se po nich obvykle probouzel s jemným úsměvem na tváři, protože si připomněl veselého, odvážného mladého muže, jehož život byl tak krutě přerušen.

A pak tu byly sny, které zaútočily na Severusovo vědomí a přinutily ho, aby se cítil, jako by ho někdo udeřil do břicha. Sny o Harrym. O jeho zářivých zelených očích, důvěřivém úsměvu, sebejisté chůzi... Ale v těchto vizích byl Harry starší, vyšší, se širokými rameny a výraznými lícními kostmi. Harry, kterého by Severus měl příležitostně vidět - i když možná, že by mu ten zatracený spratek křížil cestu častěji než příležitostně - pokud by před čtyřmi lety nezmizel z ošetřovny.

Po takových snech už Severus neusnul. Trávil pak několik dlouhých minut pouhým lapáním po dechu a bojem o zklidnění svého překotně tlukoucího srdce. Protože tyto sny nedovolovaly jeho mysli žádnou pochybnost – Harry James Potter žije.

To bylo děsivé pomyšlení. V rozporu s všeobecným míněním si Severus v žádném případě nepřál Harryho smrt. Byl opravdu rozčilený, když Harry zmizel, a dokonce strávil víc než jen několik dní s ostatními jeho hledáním, než se vrátil k přípravě experimentálního lektvaru, který tak záhadně zmizel během závěrečné bitvy. Avšak zjištění, že je Harry s největší pravděpodobností naživu po tom, co se čtyři roky domníval, že zemřel, bylo pro něj moc. Takové myšlenky s sebou přinášely zpátky příliš mnoho emocí, které Severus nechal pohřbít spolu s Harryho prázdnou rakví.

Severus Harryho nikdy doopravdy nemohl nenávidět. Jednoduše nedokázal snést, že byl miláčkem všech studentů a zaměstnanců jen proto, že existoval. Zatínal zuby a žaludek se mu stáhnul na uzel, když ho vídal každý den na hodině. Byl to prostě jen další zhýčkaný malý kluk, který měl všechno tak jednoduché, protože to byl zatracený Harry Potter. Nevěnoval studiu žádné úsilí a očekával, že všichni vyhoví každému jeho rozmaru. A když to Severus nedělal, okamžitě se stal tím nejděbelštějším a nejméně spravedlivým dospělým v Bradavicích. Což mohla být i pravda, ale přesto ho Severus nesnášel.

Nenáviděl Harryho Pottera? Nijak zvlášť. Jen chtěl do toho zatraceného děčka vtluout trochu zdravého rozumu, nemluvě o respektu.

Skoro si přál, aby ho mohl nenávidět. Pak by totiž jeho pocity byly daleko méně komplikované. Objevily se jednoho dne, když na Grimmauldově náměstí podával hlášení. Severus zjistil, že ho Harry pozoruje. Jenže on se na něj jen nedíval, ale upřeně ho sledoval. Harryho hodnotící pohled Severuse od té doby pronásledoval ve snech. Žaludek se mu ještě pořád stahoval do uzlu, kdykoliv se na Harryho podíval, ale už to nebyl tak strašně nepříjemný pocit. Přistihl se, že zatíná zuby a vyhýbá se chlapci... ale z podstatně jiného důvodu než dosud. Severus vůbec nechápal svou reakci, stejně jako proč při myšlence na Harry pociťuje nezvyklou závrať.

Jejich polibek mu pomohl pochopit proč.

Severus nedokázal potlačit úsměv, když v pracovně zhasínal svíčky. Jak tenká je hranice mezi láskou a...

Ztuhl se rty našpulenými nad mihotavým plamínkem poslední svíčky na stole. Nikdy Harryho Pottera nemiloval. On jen...

K čertu s tím, na výmluvy bylo příliš pozdě. Severus rychle sfoukl svíčku a na chvíli zůstal stát v naprosto temné místnosti s myšlenkou na smaragdově zelené oči.

ooOoo

Severus se prudce posadil na posteli a přitisknul si ruku na srdce. Zase jeden z těch snů. Pokoušel se zklidnit svůj uhánějící pulz. Musel uznat, že tento sen byl alespoň zajímavý. Viděl Harryho. Vypadal dospěle. Stál v lese obklopen opravdovým zvěřincem. Na rameni mu seděl fénix, okolo hlavy létalo několik sov, hafoňové se proháněli v kruhu kolem něj a vzpomínal si i na nějaká další zvířata, která si ale v tomto rozespalém stavu nedokázal vybavit. Pak Harry ukázal hůlkou přímo před sebe. Vytryskl z ní paprsek světla a v momentě se les rozzářil nesmírným, ohromujícím světlem. A Harry tam pořád stál s pozvednutou paží a vědoucím úsměvem na tváři.

Severus roztřeseně vyklouzl z postele a oblékl si župan. Dnes v noci už neusne, takže by mohl alespoň dělat něco užitečného. Prohledal svůj psací stůl, než našel papír, který hledal - seznam výrobců hůlek v Británii s jejich adresami. Namočil brk do inkoustu a začal sepisovat dopisy pro každého z nich. Informoval se o koupi nové, vysoce kvalitní hůlky.

Pokud nedokázal rozřešit záhadu jménem Harry Potter, mohl se pokusit alespoň nějak pokročit s hádankou, kterou byl pan Umouněný.

ooOoo

Téměř o dvě hodiny později už Severus proklínal všechny hlasitě houkající sovy, když končil s přivazováním svých dotazů k nohám těch nejsilnějších ptáků v sovinci. Sepsal dvacet dopisů. Byl si jistý, že s většinou z nich jen ztrácel čas, ale nehodlal riskovat. Se štěstím, které se mu tak hanebně vyhýbalo, by to jediné jméno, které by vynechal, ve skutečnosti opravdu patřilo Umouněnému, a pak by zbytek svých dní strávil jako zahořklý stařec.

No, spíše ještě zahořklejší.

Severus zvedl další svitek a přivázal jej k noze sovy pálené. Galahad Stockenberg byl sice sotva tím výrobcem hůlek, kterého hledal, stejně jako většina jmen na seznamu... Podle novin měl o příštích narozeninách oslavit sto let.

„Dobrý večer, Severusi. Nebo bych měl říct, dobré ráno?“

Severus v duchu zaklel. Jen Albus si mohl ve tři ráno vyrazit na procházku do sovince. Ne, že by Severus věřil, že to snad byla náhoda. Ten potměšilý mizera.

„Máš nějaký důvod posílat sovu...“ Albus se odmlčel, než pozvedl poslední zbylý dopis z podlahy a přečetl adresu, „pro Artemise Wandse tak brzy po ránu?“

Severus se zamračil, jak nejvíce dokázal, a narovnal se v ramenech. „Zřejmě proto, že potřebuji novou hůlku.“

„Ano, zřejmě,“ pronesl Albus a převracel dopis v rukách, jako by hledal nějaký skrytý vzkaz. „Ale ve tři ráno? A v županu?“

Severus pokrčil rameny. „Bylo to naléhavé.“

Albus přikývl a zamlaskal. Přilétla krásná bílá sova a přistála mu na rameni. Albus se pousmál a vložil jí dopis do zobáku. Sova byla jednoznačně nadšená ze zadaného úkolu. Vzlétla ve spirále a několikrát zakroužila, než konečně odletěla.

„Vždy jsem měl toho ptáka rád,“ prohlásil Brumbál láskyplně, když sledoval, jak mizí v dáli. „Tolik mi připomíná sovu mladého Harryho.“

Severus se snažil zaměstnat tím, že si upravil pásek od županu. Albus se vždy dokázat až otravně trefit do skutečné podstaty Severusových myšlenek, kdykoliv padla zmínka o Potterovi. Severus mu nehodlal dopřát to potěšení vidět reakci v jeho tváři.

„Bylo to velmi zvláštní,“ přemítal Albus. „Hedvika zmizela v přesně stejnou dobu jako Harry. Toho dne byla v sovinci. Pomatuji si to, protože jsem tu odpoledne byl. A druhý den byla pryč... Nezbyla po ní žádná stopa.“

Severus zamrkal. Nebyl si jistý, kam tento rozhovor směřuje. „Možná zjistila, že Potter už není... s námi a odletěla.“

„Anebo možná odešla za ním.“

Oba dlouhou dobu mlčeli. Sovy pokračovaly ve vážném houkání. Očividně se pustily do jakési strhující konverzace, která se lidí netýkala.

Nakonec, protože věřil, že od něho Albus jistě očekává nějaký komentář, si Severus odkašlal a řekl: „Naznačuješ snad, že Potterův pták zemřel spolu s ním? Nebyl jsem si vědom toho, že by mezi nimi existovalo takové pouto.“

„Proč, Severusi? Nikdy jsem neřekl, že Harry zemřel.“

Nemělo smysl skrývat svou reakci. Severus mohl cítit, jak mu krev mizí z tváře, když se málem šokovaně složil. „Jak... Ale... ten pohřeb!“ zajíkl se.

„No ano, tehdy to vypadalo jako správné řešení,“ souhlasil Albus přátelsky. „Harry byl vážně zraněn a nevykazoval žádné známky zlepšení. Možná prostě odešel proto, že chtěl být někde, kde by měl větší klid. Och, vážně, Severusi, jen ti na rovinu říkám, že nevěřím, že je skutečně mrtvý. Není důvod, abys takto zbledl.“

„Nejsem bledý,“ odporoval Severus rozhořčeně. Proč se o tom Albus musel vůbec zmiňovat? Bylo dostatečně ponižující reagovat na novinky o Potterovi tak prudce, ale ukázat to ve své tváři, bylo prostě ostudné.

„Samozřejmě, že nejsi. Takže, kde jsem to byl? Och, ano. Připouštím, že jsem měl jisté podezření už od začátku, když Hedvika zmizela ve stejnou dobu, jako

Harry. Byla by to příliš velká shoda náhod. Ale nic jsem neřekl, protože všechny důkazy ukazovaly pravý opak. Abych to uzavřel. Vyhledávací kouzla nefungovala a nikde jsme nenašli žádné známky Harryho magie. Kdybych trval na tom, že Harry žije, jsem si jistý, že by všichni prohlásili, že jen popírám skutečnost a že bych měl svůj zármutek překonat a mít rozum.“

„A místo toho...“

„A místo toho jsem zaznamenal vzrůstající koncentraci magické aktivity ve Skotsku. Je syrová a mocná, přesně vymezená a zároveň nějak neuchopitelná, důvěrně známá a přece nerozeznatelná. Přiznávám, Severusi, že mě to zajímá.“

Severus se neodvažoval promluvit. Jedna věc byla věřit v soukromí své mysli, že Harry Potter žije. Že chlapec, kterého celý kouzelnický svět pokládal za mrtvého, byl vlastně naživu. Skutečností však zůstávalo, že k tomuto závěru Severus došel výhradně na základě svých opakovaných snů. Připadalo mu, že z něj jeho nově nabytá sláva udělala blázna. Ovšem jinou věcí bylo slyšet stejné myšlenky z úst nejmocnějšího a nejvlivnějšího čaroděje na světě. Bylo toho prostě moc najednou.

„Také si to myslíš,“ zamumlal Albus.

Zatraceně, jak to ten chlap dělá?

„Měl jsem sny,“ přiznal Severus zdráhavě. Věděl, že bylo zbytečné pokoušet se před Albusem takovou informaci zamlčet. Ovšem to neznamenal, že z toho musí být štěstím bez sebe, ne?

„Och? O Harrym?“

Severus přikývl. „Vždycky se mi zjevil jako dospělý a obklopený zvířaty. A také na něm bylo cosi divného. Ale nikdy jsem se k němu nedostal tak blízko, abych zjistil, co to bylo.“

Albus přitakal. „Ano, věřím, že je náš Harry naživu. Nemohu ti ani vypovědět, jakou úlevu mi to přineslo. Takový odvážný a soucitný, mladý muž s nejjasnější budoucností před sebou. Zajímalo by mě, kde se skrývá.“

Severus slyšel tu nevyslovenou otázku.

A proč?

ooOoo

Večer před plesem Severus věděl, že se nachází jen stupínek od pádu do propasti věčného bláznovství, jen krůček od utonutí v temných vodách duševního šílenství.

Celý minulý týden nemohl hrad opustit ani na okamžik, kvůli zástupu obdivovatelů, kteří na něj neustále čekali. Vzrušeně pokřikovali, nabízeli mu

růže, sladkosti a dokonce i své prvorozené dítě výměnou za jeden jediný tanec na bále. Jediná věc, která Severuse odradila od toho, aby je proklel, byla připomínka Albusova trestu, který na něj uvalil minule, když to skutečně udělal. Ten zatracený fénix ho pak nepřestal sledovat celý měsíc!

A pak tu byl Albus, který vypadal, že kvůli tomu zpropadenému plesu úplně zapomněl na všechno, co se kde ve světě dělo. Volal si Severuse do ředitelny minimálně dvakrát denně a Severus byl nucený poslouchat jeho drmolení o důležitosti výběru správného snubního prstenu a rady jak být co nejvíce okouzlující.

Severus rozhodně okouzlující nebyl a nezáleželo na tom, co říkal Denní věštec. Byl zlomyslný, popudlivý, zahořklý, paličatý a mrzutý chlap a každý kdo se chtěl ucházet o jeho ruku, by udělal nejlépe, kdyby si to pamatoval.

A Velká síň... U Merlinových zapraných spodků, bradavická Velká síň. V Severusovi nikdy žádný pohled nevzbudil tolik hrůzy. Dřevěné stoly byly nahrazeny zrcadlovými. Ve vzduchu se vznášely nákladné, bohatě zdobené, křišťálové lustry. Stěny byly pokryty hedvábím a sametem. Severus měl nutkání odtrhnout břechťan, který se pnul po sloupech a nasekat ho do lektvarů. A pak tu byla ta světýlka... Och, řetězy světel, které by svým neustávajícím oslnivým jasem dokázaly člověka téměř oslepit. Severus se přistihl, že touží po slunečních brýlích, které obvykle nosíval Umouněný.

Ach, ano, a bylo to tu. Severus se nedostal ani o krůček blíže k odhalení totožnosti svého tajemného Umouněnce, než předchozí týden. Obdržel odpovědi na své dopisy od všech výrobců hůlek, kromě tří, ale většinou se dozvěděl to samé: „Děkuji Vám za Váš zájem, ale hůlky již nevyrábím kvůli politováníhodnému nedostatku zásob/změně profese/ztrátě končetin/smrti.“

Ano, dostal i několik pozitivních odpovědí a Severus je obratem požádal o více informací, ale stále měl pocit, že muž, kterého hledal, neodpověděl. Kdyby měl být Severus zcela upřímný, pak musel přiznat, že to jediné dává smysl. Protože bylo zřejmé, že Umouněný je poměrně inteligentní mladík a pokud si opravdu přál udržet svou identitu v tajnosti, nikdy na Severusovu sovu neodpoví.

Čert, aby to spral.

Severus vyhlédl z okna. Ještě ani nebyl čas oběda a před bránou už postávalo několik dychtivých žen. Severus zaúpěl. Jen pro jednu by si přál jít ven bez toho, aby přitahoval pozornost hloupě se usmívajících dam.

Pak se napřímil a zlostně se na dívky zadíval. Chtěl jít ven a taky zatraceně půjde. Od které doby Severus Snape dovolil nějakým pošetilým ženám, aby ho zastavily od toho, co chtěl udělat? Možná mu ta sláva stoupla do hlavy. Ale tomu je konec! Půjde do kavárny.

Hned, jak si obstará sluneční brýle.

ooOoo

Severus si rozpačitě posunul sluneční brýle na nose. Nedělal si žádné iluze, že by ho najednou nikdo nepoznal. Kdyby nic jiného, jistě by jej prozradil jeho nápadný nos, který byl námětem mnoha článku v Denním věštci. Ale brýle mu stejně poskytly jistý pocit bezpečí. Jako by měl štít, který jej chránil před všudypřítomnými pohledy, a nezáleželo na tom, jak malý byl. Napadlo ho, jestli je právě proto vždycky nosí Umouněný.

Ten uličník, jako by to snad byl zásah osudu, jedl u blízkého stolu. Aniž by čekal na pozvání, přihnal se Severus k němu a usedl na protější židli.

„Severusi!“ vykřikl Umouněný. „Čekal jsem na vás!“

„Ano?“ pronesl Severus chladně. Jen s těžkostí potlačil ten třepotavý pocit v hrudi, který mu přivodil chlapcům pozdrav. „Abyste mi řekl, jak jste mě minule zalhal?“

Umouněncovi poklesla čelist. „Nikdy jsem vám nelhal, Severusi.“

„Pak jste si pravdu možná upravil?“ Severus byl zmijozel. Podobné praktiky mu byly dobře známé.

„Dokonce ani to ne. Něco jsem vynechal, to ano, ale to jste věděl. Proč?“

„Protože, hochu, ty zatraceně neexistuješ! Prošel jsem nesčetné archivní materiály a na zemi není jediná duše, která by odpovídala údajům, které jsi mi dal.“

Umouněný pokrčil rameny. „Možná jste nehledal pořádně.“

Severus měl nutkání ho uškrtit. A pak mu strhnou ty proklaté sluneční brýle z tváře.

„Máte hlad?“ Aniž by čekal na odpověď, mávl Umouněnc rukou ve vzduchu, aby upoutal číšníkovu pozornost.

Severus přimhouřil oči. Když chlapec zvedl ruku, rukáv mu sklouzl a odhalil tak bílý obvaz kolem jeho zápěstí. Severus si znechuceně odfrkl. Neměl ani špetku slitování pro ty, co si libovali v sebemrzačení. Byli to jen zbabělci, kteří doufali, že tak přitáhnou něčí pozornost.

„Máte těžký život, pane Umouněný?“ zeptal se odměřeně. „Nedokážete své trápení jednoduše unést?“

Umouněnc naklonil hlavu a Severus si mohl téměř představit, jak zmateně pozvedl obočí. „Pardon?“

„Váš obvaz, pane Umouněný. Takto ovázané zápěstí jsem vídal jedině u mladých, kteří sešli z cesty a věřili, že jsou jediní, kteří na tomto ubohém,

pochmurném, temném světě ochutnali pocit úzkosti.“ Severus dovolil, aby se sarkasmus a pohrdání vloudilo do každého jeho slova.

Umouněný zavrtěl hlavou a rozesmál se. „Ne, přísahám. Jsem se svým životem spokojený. Není nijak úžasný, ale ani beznadějný, či podle vašeho názoru ubohý natolik, abych si podřezal zápěstí. Ale o tomhle jsem s vámi vlastně chtěl mluvit...”

„Tak proč jste si to obvázal a nezahojil? Nebo se rád díváte na obnažené maso?“ Severus chňapl po Umouněncově zápěstí a začal obvaz odmotávat. Chlapec sebou cuknul, ale neodtáhl se.

„Nijak zvlášť. Proto to mám ovázané.“

V tomto okamžiku už Severus sejmul celý obvaz. Byla to čistá rána. Jediná linie a ani ne moc hluboká. Pokrývala ji gelovitá hmota. Severus se nahnul blíž a přičichl.

„Mudlovská mast, pane Umouněný?“

Mladík pokrčil rameny. „Byla po ruce.“

„Jste výrobce hůlek a nemáte k dispozici žádnou hůlku?“ Zamračil se. Umouněncova dlaň byla strašně horká, jako by ji hodinu držel nad sálajícím ohněm.

Umouněný mu svou ruku vyškubl a pospíšil si s opětovným ovázáním. „Kvůli tomu jsem s vámi chtěl mluvit, než jste mě přerušil.“ Když se zdálo, že je s bandáží spokojený, sáhnul do šatů a vytáhl hůlku. „Zkuste ji,“ řekl a podal ji Severusovi.

Severus přijal hůlku a skoro ji upustil. Bylo v ní tak velké množství magie, že mu úplně vibrovala v dlani. Dřevo téměř praskalo, jak se z něj snažila vymanit. Ale nějak cítil, jako kdyby před ním byla ta síla úplně uzamčená. Jeho zvědavost vzrostla a Severus se zaměřil se Umouněncův talíř.

Nic se nestalo.

Soustředil se na kouzlo víc a namířil hůlkou přímo na talíř.

Stále nic.

Severus si v duchu představoval, jak se talíř zvedá a pluje ve vzduchu. Zaměřil všechnu svoji energii na dosažení kýženého cíle. Cítil, jak se mu na čele tvoří krůpěje potu a viděl, že se mu celá ruka chvěje. Ustoupil a neochotně zašeptal: „*Wingardium Leviosa.*“

Talíř zůstal beze změny na svém místě.

S podrážděným, strojeným úsměvem podal Umouněnému hůlku zpět. Mladík s ní sotva zmatelně švihnul, talíř vylétl do vzduchu a zůstal tam. Umouněný se na Severuse podíval s blaženým úsměvem.

„Teď je to dokonalé. A za to mohu poděkovat vám. No, možná ne úplně. Ale přivedl jste mě na tu myšlenku, víte?“

Severusovi chvilku trvalo, než pochopil, o čem to Umouněný mluví. Když se tak stalo, ulevilo se mu. Bylo strašně ponižující, že před chlapcem nezvládl jednoduché levitační kouzlo, ať už inkantaci vyslovil, nebo ne. Ale když mu došlo, že to bylo fyzicky nemožné, uklidnil se.

Opřel se v židli a doufal, že to vypadá odměřeně a nezúčastněně. „Samozřejmě, že je. Věděl jsem, že s ní moje magie nikdy nedokáže spolupracovat. Jen jsem váš výtvar testoval, jak jsem nejlépe dovedl. Měl byste být potěšený, že jste zkouškou prošel.“ Odmlčel se. „To všechno díky mě?“

Umouněncem přikývl. „Pamatujete si, co jste řekl o jádru problému? No a to bylo ono.“

Načež začala jejich dlouhotrvající diskuze o hůlkách a jádrech. Byla poměrně jednostranná. Umouněný přebral většinu hovoru, protože Severus se jen těžko dokázal soustředit na cokoli, co mladík říkal. Och, byl to fascinující předmět a chlapec měl jistě předpoklady, aby tímto novým projektem vydělal miliony galeonů, ale jediné, o čem Severus dokázal uvažovat, bylo, jak zvláště horká byla Umouněncova dlaň a jak znepokojivě známá. Nebylo to, jako by se občas náhodou setkali a Severus zjistil, že je chlapec schopen udržovat inteligentní a zajímavou konverzaci. Bylo v tom něco více než jen to. Nějak z každého slova, které Umouněný vypustil z úst, či ze způsobu, kterým si prsty prohrábnul vlasy, Severus cítil, že ho zná. Že by měl vědět, kdo to je. Cítil, jak mu chlapcovo pravé jméno leží na jazyku, ale odmítá vyjít ven. Měl nutkání zklamáním praštit hlavou o stůl.

„Severusi?“ zeptal se Umouněný. „Něco je špatně?“

Severus zavrtěl hlavou. „Ne. Omlouvám se za své nedostatečné reakce. Jsem vskutku nadšený a potěšený vaším objevem, ale kvůli tomu prokletému bálu moje nálada prostě často zksysne.“

Umouněný si odfrkl. „Věřím, že byste našel mnoho takových, kteří by vám řekli, že vaše nálada je neustále kyselá.“ Severus na něj hodil pronikavý pohled, ale on se pouze zasmál. „V čem je problém? Musí být příjemné zažít jednu noc oslav a zatančit si s několika čarodějkami.“

Severus jen zíral. Copak ten chlapec opravdu nevěděl, co se ve světě děje? „Není to tak jednoduché, pane Umouněný. Na plese si budu muset vybrat toho, s kým se ožením.“

Přes všechny ty saze se to dalo jen obtížně poznat, ale vypadalo to, že Umouněncova tvář pobledla. Rychle se napil vody. Možná až příliš rychle, protože se zakuckal a strávil dobrých dvacet vteřin kašláním.

„No,“ pronesl, když kašel konečně odezněl. „Připouštím, že to je trochu víc, než jsem očekával.“

Severus si povzdechl a schoval hlavu v dlaních. „Zatracený otrava. Albus byl vždycky manipulátor.“ Pak ho něco napadlo. „Vy tam samozřejmě budete.“

Umouněný sklonil hlavu a zadíval se na zbytek sendviče. „Nebyl jsem pozvaný.“

„Samozřejmě, že byl. Každá svobodná čarodějka a kouzelník v Británii byli pozvaní.“ Zarazil se a prozkoumal Umouněncovu tvář pečlivěji. „Jste svobodný, že?“

„Jistě, že ano,“ zasmál se Umouněný. „S tímhle... To je jedno. Na tom nezáleží. Stejně si nemyslím, že bych mohl přijít.“

„A proč ne?“ Najednou se zdálo strašně důležité, aby Umouněný přišel na ples. Severus se v duchu přesvědčoval, že je to jenom kvůli tomu, aby si na plese zajistil alespoň trochu inteligentní konverzace a částečně ze zvědavosti, jestli si chlapec i na takovou formální akci vezme své sluneční brýle. Jenže chvění v žaludku mu říkalo, že tu jde o něco víc.

„Moc práce,“ pronesl Umouněný stručně a vstal. „Předpokládám, že se potom uvidíme.“ Položil na stůl několik mincí. „Myslím, že to už budete zasnoubený.“ S pokývnutím hlavy odešel pryč.

Severus si povzdechl. Proč se při každém setkání s tímto sakramentským chlapcem vynoří ještě více otázek?

Kapitola 4: Na jehož počest se pořádal bál

Harry drbal nepřítomně Tilly mezi ušima. Pokud by měl být upřímný, Tilly se stala jeho neoblíbenější hafaňkou. Překypovala bezmeznou energií a vždy byla připravená na jakoukoliv rošťárnu. Ovšem Harrymu se také zdálo, jako by mu rozuměla. Dokázala vycítit jeho náladu a věděla, kdy je čas jen tak ležet se svým pánečkem před krbem. Ale dnes večer ho ani Tilly nedokázala rozveselit. Jediné, nad čím Harry přemýšlel, byl ples, který začne už – zkontroloval znovu hodiny – za čtyři hodiny.

Za čtyři hodiny Severus potká muže nebo ženu, se kterou stráví zbytek svého života. A Harry se bude stále skrývat za maskou z popela.

Harry si víc než cokoli na světě přál jít na ten bál. Chtěl, aby ho Severus viděl, jako Harryho, ne jako Umouněného. Chtěl, aby ho spatřil s čistou tváří a bez jizev. Přál si, aby ho Severus vnímal, jako někoho, s kým by chtěl žít, někoho, po

kom může toužit a možná dokonce milovat. Hrozně chtěl cítit Severusovo srdce divoce bušit přitisknuté proti své hrudi v okamžiku, kdy by zopakovali ten jediný fantastický polibek z minulosti.

Prostě to chtěl.

Pak se s povzdechem postavil a přešel do pracovny. Možná by mohl alespoň udělat nějakou práci. Ještě stále nedokončil hůlku Jamie MacLeodové a na té pro Genevieve Buchananovou dokonce ani nezačal pracovat. Dnes večer k tomu bude mít skvělou příležitost.

Nebo...

Obrátil se ke kousku pergamenu ležícímu na stole. Byla to krátká zpráva od Severuse s dotazem ohledně hůlky. Musel Severusovi přiznat, že věděl moc dobře, jak pracovat se zlomkem informací, které dostal. Ale jinou věcí bylo, jestli si opravdu myslel, že by se Harry zachoval tak neopatrně, aby mu odepsal.

Ovšem nic z toho Harryho nemohlo zastavit, aby nezačal na jeho hůlce pracovat. Uvědomil si, že po téměř deseti letech Severuse už zná tak dobře, že vůbec nepotřebuje rukou psaný popis vlastností, aby dokázal vybrat vhodný materiál.

Bez nejmenších pochyb to bude ta nejdokonalejší, nejnáročnější, nejúžasnější hůlka, jakou kdy Harry vyráběl. Neměl jinou možnost. No, vážně. Severusova osobnost byla příliš složitá, aby si vystačil s jedním druhem dřeva, nebo jádra. Byl udivený tím, jak se mohl Severus až do této doby spokojit s obyčejnou hůlkou, kterou vlastnil. Copak neměl pocit, jako by jeho magie uvízla v pasti? Copak ho to omezení nerozčilovalo?

Harry měl v úmyslu s tím něco udělat. Okamžitě věděl, co použije jako vnější jádro. Vyrobil ho z toho nejhladšího tisového dřeva. Byl to ten samý materiál, jaký měl Voldemort, a Harrymu to proto dávalo smysl. Veřejnost už léta Severuse viděla jako služebníka Temného pána a lektvarista sám se rozhodl přesně tento obraz celému světu ukazovat. Tis ale také symbolizoval obrození, věrnost a utrpení, což bylo jen správné a vhodné. Uvnitř tisového pouzdra byla tenká vrstva dřeva z vlašského ořechu, které představovalo Severusovu dobře známou lstivost a inteligenci. Do nejniternější vrstvy přidal Harry borovici – pro statečnost a odvahu, které si u Severuse vážil. Tři vrstvy dřeva učinily hůlku na dotek těžší, než se Harrymu líbilo, ale přesto si myslel, že by Severus mohl její pevnost ocenit.

Láskyplně hůlku pohlídal. Do dnešního dne to byl rozhodně jeho největší úspěch. Jen si přál, aby mohl dovnitř jednoho dne umístit pero z fénixe a vidět Severusův výraz, až ji poprvé použije.

Harry na vteřinu přerušil pozornost, kterou hůlce věnoval. Ještě stále tomu něco chybělo... Přešel k pečlivě popsáným krabicím, ve kterých měl uskladněné dřevo, a začal hledat. Jeho oči nakonec objevily přesně to, po čem pátral.

Dřevo ze žluté akácie. Ovšem vložit do jádra ještě další vrstvu bylo vyloučeno, protože pak by už nezbyl žádný prostor pro pírko z fénixe. Ale celé Harryho tělo rozechvěly sotva znatelné vibrace a on věděl, že tohle dřevo je zoufale důležité, aby byla Severusova hůlka úplná.

Popadl ze stolu nůž a začal opatrně pracovat. Když byl hotový, na pracovní desce se vinulo to nejtenčí dřevěné vlákno. Spokojeně ho obtočil kolem hůlky, a pak švihnul tou svou. Tenká hoblina s hůlkou okamžitě splynula, a zanechala po sobě půvabný točitý vzor. Och, ta hůlka byla krásná.

Pokud by to měl být jediný způsob, jakým Severusovi říct, že ho výrobce hůlek miluje, pak budiž.

ooOoo

Harry se tak ponořil do broušení a doladování hůlky, že si sotva všiml, jak slunce začalo zapadat. Kolik času uplynulo, si uvědomil, až když k němu oknem slétla nabručeně se tvářící sova. Její bílá peříčka ostře kontrastovala s nastávajícím šerem.

Upustila dopis do Harryho napřážených rukou, a pak se usadila na stole. Harry strávil chvíli přemýšlením, jestli to náhodou není Hedvičina sestra a v duchu si poznamenal, že je musí obě seznámit, než odletí. Pak se zadíval na pergamen.

Ručně psaná adresa stačila, aby se Harrymu sevřelo srdce.

Vypadala stejně jako všechny jiné objednávky s adresou: *Artemis Wands, Artumův les, Skotsko.*

Ale žádná z nich nikdy nebyla psaná takovým úzkým, podivným rukopisem. Ten patřil jedinému muži. Tomu poslednímu, kterému by Harry prozradil, kde žije.

„Ahoj, Harry.“

Harry vykřikl a otočil se, hůlku připravenou v pohotovosti.

Brumbál se přidušeně zasmál. „No tak, Harry, vím, že jsme se už roky neviděli, a přiznávám, že můj příchod byl trochu podezřelý, ale máš opravdu nějaký důvod mířit na mě hůlkou?“

Harry hůlku pomalu sklonil. Nemělo smysl chodit okolo horké kaše. „Jak jste mě našel?“

„Vždy jsem byl pyšný na svoje dobré instinkty, Harry. Provedly mně už mnoha obtížnými situacemi. A tak jsem po několika zajímavých rozhovorech s profesorem Snapem začal být zvědavý, kdo je muž jménem Artemis Wands. Jednoduše jsem věděl, že ho musím najít. No, docela jsi mi to ztížil, mladý muži, když jsi nezanechal žádnou zprávu o své přesné pozici a nějak jsi docílil, aby se sledovací kouzla od tebe odrážela,“ řekl a hrozil Harrymu prstem, jako by mu chtěl vyhubovat. „Ale nakonec jsem, jak můžeš sám vidět, uspěl. Jednoduše

jsem napsat opodstatněnou žádost o hůlku, předal ji sově, zmenšil se a užíval si poměrně příjemné cestování po celém Skotsku." Zamračil se. „Ovšem odvažuji se říct, Harry, že pro podnikání není moc dobré nutit všechny příchozí sovy létat co největší oklikou, než se konečně dostanou do tvého domku. Chápu tvé důvody, samozřejmě, ale chudák Stella je docela vyčerpaná po tom, co musela sedmkrát kroužit kolem Edinburgského hradu.“

Harry pokrčil rameny. „Dávám přednost tomu, když se sovy nedají sledovat, aby si kouzelníci nemysleli, že mě mohou najít,“ odmlčel se, „Ne, že by to vás snad zastavilo.“

„Ne, můj chlapče, to nezastavilo.“ Brumbál se na něj laskavě usmál a Harry se cítil, jako by se mu mělo srdce rozskočit. „Harry...“

Harry se pokusil stát zpříma. Napjal se, zatnul pěsti a odhodlaně se díval na podlahu. Jenže potom se najednou, ne z vlastní vůle, ocitl v tak těsném objetí Brumbálových paží, až měl strach, že se zlomí v zádech. A pak mu po tvářích začaly stékat slané kapky a celé tělo se mu roztřásl. Ale on neplakal. To jistě ne.

Po delší chvíli se Brumbál odtáhl a mávnutím hůlky zapálil v místnosti pár svíček. „A teď mi, můj chlapče, dovol, ať se podívám... Ach.“

Harry znovu sklonil svůj zrak k podlaze. To byl důvod, proč zůstával mimo. Nedokázal by snést ty soucitné pohledy Brumbálových očí.

„Co se stalo?“

Harry pokrčil rameny a donutil se vzhlednout. „Byl jste tam.“

Následovalo dlouhé ticho. Mladík mohl vidět přesný okamžik, kdy Brumbálovi došlo, o čem to Harry mluví.

„Všechny ty roky?“

Harry znovu pokrčil rameny. „Magie na mě nefunguje. A mému tělu se ani moc nelíbí, když kouzlím.“

Brumbál pomalu přikývl. „No, můj chlapče, samozřejmě mám na tebe několik otázek, ale dokážu si představit, že to může počkat na jindy. Teď se musíme dát do práce, abychom tě připravili na bál.“

„Copak jste se zbláznil?“ vykřikl Harry, než se stačil zarazit. „Nemůžu jít na bál! Byl bych všem jen pro smích a bombardovali by mě spoustou otázek. Nebo ještě hůř - zahrnuli by mě nechutně soucitnými pohledy a všichni by si mě pamatovali jako chudáka *Chlapce-Který-Přežil*. Strávil jsem ukryváním před kouzelnickým světem čtyři roky. Proč bych měl chodit na největší veřejnou událost za poslední desetiletí?“

„Protože miluješ Severuse a nechceš, aby se oženil s někým jiným.“

Harry si vážně přál, aby dokázal lépe kontrolovat svou neustále se otevírající pusou. Čelist mu za posledních deset minut poklesla víckrát, než za poslední čtyři roky. Předpokládal, že to nějak způsobil rozhovor s Brumbálem.

„Kdo... Co... Jak jste se to dozvěděl?“ zajíkl se Harry.

Brumbál se zasmál. „Mám oči, můj milý chlapče. A teď se jdi vysprchovat a umyj si obličej, abych se mohl podívat, co pro tebe můžu udělat.“

O dvacet minut později si Harry pomyslel, že tento den už prostě nemůže být víc neskutečný. Posadil se za kuchyňský stůl a dovolil Brumbálovi, aby mu nožem, který našel na Harryho pracovním stole, upravil vlasy. Harry si měl podle jeho doporučení ostříhat nehty, ale ruce se mu tak třásly, že nedokázal udělat vůbec nic. Neexistovala žádná možnost, jak by mohl vypadat dostatečně přijatelně, aby se mohl plesu zúčastnit. Či snad dokonce přitáhnout Severusovu pozornost. Ale stejně nebyl schopný potlačit třepotavý záchvěv naděje v hrudi.

Roztržitě přejel rukou po temně modrém rouchu. Po osprchování vytáhl z kufru svůj starý smaragdově zelený hábit a ani ho nepřekvapilo, že mu byl moc malý. Brumbálovi stačil jeden pohled, aby viděl, že na něm praská ve švech. Prostým mávnutím hůlky ho zvětšil o dvě čísla a přebarvil na temně modrou, jakou se může pyšnit půlnoční obloha. Několika dalšími švihy doplnil stříbřitý poprašek dost výrazný na to, aby se látka při chůzi jemně třpytila.

Avšak i s nádherným hábitem, čistou pletí a nadějně vypadajícím účesem Harry věděl, že s takovouhle tváří se na plese prostě objevit nemůže. Cítil, jak mu obličej hoří rozpaky, že si dělá starosti s takovými povrchními záležitostmi. Jenže nedokázal přemoci pocit studu, který se mu rozléval žilami při myšlence, že by měl při tom, jak vypadal, čelit kouzelnickému světu, ba co hůř, podívat se Severusovi do očí.

Kouzelnický svět by zalapal po dechu, věnoval by mu své lítostivé pohledy, a pak by se o něm za zády mluvilo jako o ošklivém netvorovi. Ale Severus... Severus by požadoval odpovědi. Chtěl by vědět, proč Harry stále vypadá tak, jak vypadá. Ba co víc, chtěl by znát pravdu o tom, proč a jak tehdy Harry ukradl jeho lektvar, jako nějaký sobecký uličník, který pak neměl dost odvahy, aby čelil následkům svých činů. A Harry ještě stále nepřišel na žádnou vhodnou odpověď.

Zpět do přítomnosti ho přeneslo až zatahání za vlasy. Sáh si na hlavu a zjistil, že mu Brumbál sepnul černé vlasy koženou páskou. Dobře, tohle vypadlo docela neškodně.

Brumbál dal Harrymu pokyn, aby se postavil a začal si svlékat svůj pestře zbarvený hábit. Harry se marně pokoušel necivět na světle růžové kalhoty a zlatou košili, kterou měl Brumbál pod ním. Ten se pouze zasmál a vyhrnul si oslnivě zářivé rukávy.

„Stůj klidně, můj chlapče. Mám tu teď docela náročnou práci.“

Harry zavřel oči v tom okamžiku, kdy viděl švihnutí Brumbálovy hůlky před svým obličejem. Věděl, že by jej Brumbál nikdy úmyslně nezranil, ale nemohl si pomoci, aby necítil trochu znepokojení. Jeho obavy ještě desetkrát vzrostly, když ho celý obličej začal pálit. Bolest vzrostla na ještě vyšší úroveň, když Harry ucítil, jak jeho kůže bojuje s příchozí magií a bouří se proti útočníkovi. Pak bolest dosáhla nejvyššího stupně a Harry otevřeně zpanikařil, protože mu po obličejí začaly tančit špendlíky a jehly. Štípalo to tak intenzivně, že Harry cítil, jako by se mu tvář měla rozpadnout. A jeho oči, ty hořely!

Nakonec se všechny obtíže pozvolna ztratily a zůstalo po nich jen příjemné brnění kůže. Harry váhavě otevřel oči. Brumbál byl celý zpocený, ale na tváři se mu objevil radostný, i když vyčerpaný úsměv. Sesunul se na podlahu a ukázal rukou ke koupelně.

„Jdi se podívat, můj chlapče.“

Harry málem porazil židli a téměř přišlápl Tilly ocas, jak spěchal k nejbližšímu zrcadlu. Ať to dopadlo dobře nebo špatně, musel se vidět. Nechtěl si dělat žádné naděje, ale to už teď prostě nebylo možné. Chtěl jít na bál ještě více než předtím. Jen kdyby se na sebe mohl podívat...

Páni.

Harry vztáhl chvějící se ruku ke své tváři. Oči měl modré místo zelených, ale to nebyl důvod, proč se málem nepoznal. Nateklá místa a jizvy úplně zmizely. Zanechaly za sebou jen hladkou, bledou pokožku. Nějak se i jeho hranaté lícní kosti, které s těmi jizvami vypadaly příšerně, zdály docela půvabné. Tohle nebyla tvář chlapce, který zabil Voldemorta, nebo tvář zrůdy, která se skrývala v domku, či tvář rošťáka umazaného od sazí, který klábosil se Severusem. Tohle byla tvář mladého muže, který na světě viděl ty nejúžasnější i nejstrašnější věci, a žil, aby o nich mohl vyprávět.

Ještě další pocit se připojil k naději v hrudi... hrdost. Byl hezký.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ vydechl Harry. „Jsem to vážně já?“

Brumbál se měkce zasmál. „Samozřejmě, že jsi. Jak jsi říkal, tvoje tělo nějak odpuzuje magii. Byl jsem nucen uchytit kolem tebe částice vzduchu a použít na ně kouzlo krásy, místo abych přeměnil přímo tvou kůži. Ale neboj se, nikdo si toho rozdílu nevšimne.“

„Ale moje tvář... Vypadám... Jsem...“ Harry se zarazil. Nechtěl Brumbálovi přiznat, že je svým zjevem potěšený.

„Jsi velmi pohledný mladý muž,“ přisvědčil Brumbál. „A jsi to jenom ty. Pouze jsem odstranil jizvy. Teď vypadáš přesně tak, jak bys vypadal, kdyby ses nikdy s Voldemortem nestřetl. A protože všichni věří, že jsi mrtvý, nikdo nebude podezřívat přitažlivého mladého čaroděje, který se velmi podobá Harry Potterovi, až na jeho oči.“

Harry v úžasu zavrtěl hlavou. Tohle předčilo všechna jeho očekávání. Napůl čekal, že v další vteřině uslyší budík a spadne z postele, aby se pak následně probudil z fantastického snu.

„Samozřejmě to nevydrží napořád. Tvoje tělo proti té magii neúprosně bojuje. Pochybuji, že kouzlo vydrží déle než do půlnoci.“

O to se Harry nestaral. I kdyby kouzlo přesně o půlnoci skončilo, ještě stále má téměř pět hodin, které může strávit na bále. Doufal, že alespoň část z té doby stráví někde v Severusově blízkosti, a pak si bude moci tuhle vzpomínku přehrávat po zbytek svého života.

Otočil se, aby Brumbálovi poděkoval. Tomu už však tvář olizovala nadšená Tilly. Brumbál se jen smál.

„A teď bych podle pohádek měl přeměnit některého tvého mazlíčka na věrného oře, který by táhl tvůj kočár, ale musím s politování konstatovat, že by to Tilly asi moc nepotěšilo.“

Tilly stočila ublížený pohled k Harrymu, jasně mu tím naznačujíc, že koněm tedy rozhodně nebude, děkuji pěkně.

„Ovšem musím říct, že by bylo jen správné, kdyby tě alespoň jedno z tvých zvířat dovezlo na ples. Konec konců jsou to tví přátelé už tak dlouho dobu. A teď... myslím, že máš ve svém zvěřinci fénixe?“

Harry přikývl a sáhl po píšťalce, kterou míval vždy při sobě, aby mohl zavolat Conalla. Během třiceti vteřin už fénix seděl Brumbálovi na rameni.

„Znamenité!“ zvolal Brumbál a zatleskal. „Prostě úchvatné!“ S Harryho nožem v ruce odešel ven. Mladík sledoval, jak ho položil na zem a přeměnil na překrásný skleněný kočár, který se vznášel ve vzduchu. Při bližším pohledu si Harry všiml, že je do kočáru zapřažený jeho milovaný fénix.

„Dostane tě tam za několik málo minut, Harry,“ prohlásil Brumbál, když Harrymu pomáhal do kočáru. „Užij si večer, můj chlapče... a své znovuzrození.“

ooOoo

Harry přešlapoval před vchodem do Velké síně. Umíral touhou jít dovnitř a vidět, jak je místnost nepochybně přeměněná do pohádkové říše divů. A samozřejmě spatřit Severuse. Nezáleželo na tom, jak se to snažil popírat, ale byl bez nejmenších pochyb nervózní. Nevěděl, jak se k němu má bez svých slunečních brýlí a tváře ušpiněné od sazí chovat. Co když se s Umouněným bavil jen proto, že pro něj byl zajímavou záhadou, kterou bylo třeba vyřešit, a ve skutečnosti po jeho společnosti nijak netoužil? Co když ze sebe jako obvykle udělá úplného hlupáka? Co když jeho maskování zmizí dřív než o půlnoci a on si toho nevšimne? Harry cítil, jak se mu z toho všeho točí hlava a tváře mu rudnou.

Několikrát se zhluboka nadechl. Prostě to udělá. Zabil Voldemorta, tak jistě dokáže vstoupit do místnosti.

A kromě toho cítil, jako by po něm něco lezlo. V tom momentě si uvědomil, že se mu pod hábitem něco hýbe. Poklepal si zmateně po hrudníku a byl překvapený, když se mu od nohou vykutálel malý chomáček chmýří. Zastavil se až na kamenné podlaze přímo před jeho nohama. Harry by přísahal, že na něj Briony, jeho první kluběnka, mrkla, než vběhla do síně.

No, teď už opravdu neměl jinou možnost. Pokud to zvládne maličká kluběnka, pak on také. Ještě jednou se pořádně nadechl, pozvedl hlavu a vstoupil do místnosti, jako kdyby tam po celých deset let nejedl téměř žádné jídlo. Měl pocit, jako by se mu obracel žaludek.

Na chvíli zpanikařil, když si Severuse v tom davu okamžitě nevšiml. Avšak to, že ho nakonec spatřil, nijak jeho uhánějící srdce neuklidnilo. Severus ve svém zeleném hábitu, který mu těsně přiléhal a třpytil se při každém pohybu, vypadal jako krásný, znuděný princ. Právě mluvil s blondátým mužem, který se usmíval tak, že by mohl v klidu konkurovat Zlatoslavu Lockhartovi. Harryho zalila další vlna nervozity. Má vůbec šanci zaujmout Severusovu pozornost se všemi těmi nádhernými muži a ženami kolem? Mnozí z nich jistě překypovali talentem, inteligencí a šarmem. A co měl on?

Očividně víc, než si myslel. Severus naklonil hlavu na stranu, aby si ohleduplně odkašlal do dlaně, a přitom na Harryho zběžně pohlédl. Harry měl nutkání sklonit pohled, ale místo toho na Severuse dál upřeně hleděl. Ten se blondátému čaroději omluvil a přešel dlouhým krokem k Harrymu.

„Promiňte, nesetkali jsme se už?“ zeptal se Severus, když se k němu konečně dostal.

Harry zavrtěl hlavou. „Nemyslím si. Michael Gibbons,“ řekl. Tohle jméno si vybral už na cestě na ples. Bylo dostatečně běžné, aby nevyvolalo pozvednutí obočí, a zároveň ne tak obvyklé, aby ho Severus nemohl podezřívát, že ho klame.

Severus napřáhl ruku. „Severus Snape,“ pronesl, když si potřásli rukama. „Vítejte na mém plese.“

Harry si nemohl pomoci, aby se neusmál, když se Severusovy rty zkřivily do ironického úšklebku. To byl prostě Severus.

Kolem nich se motala spousta lidí, ovšem v tom nebyl problém. Když ucítil, že se mu Briony vyšplhala po noze, aby se ukryla v kapse hábitu, mohl si konečně oddechnout. Měl před sebou necelé čtyři hodiny zábavy a hodlal si užít každou minutu.

„Nechtěl byste si zatančit?“

Harry se rozesmál. Severus to prohlásil takovým tónem, jakoby si raději šel zaplavat v testrálím hnoji a přikusoval k tomu svoji ruku, než aby se otáčel po parketu.

„Nejsem právě dobrý tanečník.“

„To ani já,“ přisvědčil Severus s jasně úlevným povzdechem. „Co kdybychom se šli projít ven? Uvnitř je strašné dusno.“

Harry si pomyslel, že se mu úsměv z obličeje jen tak nevypaří. „S radostí.“

ooOoo

„Přirozeně jsem Nebelvíru strhnul sto bodů a uložil jim týdenní trest.“

Harry si uvědomil, že mu to tehdy na škole nepřípadalo tak směšné. Jeho neuvážené činy vedly k mnoha trestům. Ale nějak se teď a tady nemohl přestat smát Severusově verzi vlastních příběhů. Možná za to mohla ta uplynulá léta, nebo to bylo prostě způsobem, jakým to Severus podal, ale Harrymu to přišlo k popukání.

Ani si nebyl moc jistý, jak se jejich rozhovor stočil k jeho osobě. Vlastně Harrymu Potterovi. V jednu chvíli vedli obecné řeči o bálu, Severus se Michaela zeptal na pár povrchních záležitostí, a pak se Harry přistihl, že s ním živě probírá tu Fotografii (Harry úplně slyšel, jak ji Severus v duchu označuje velkým písmenem) a nakonec Harryho Pottera. Bylo to trochu skličující. Jedna Harryho část, ta etická, pokud by si to chtěl vážně přiznat, cítila, že to vůči Snapeovi nebylo správné. Neměl ho nechat prozrazovat jeho mínění o Harry Potterovi. Ale zároveň to byla dokonalá příležitost, aby se dozvěděl, co si o něm Severus myslí. Skutečně myslí. A tak svou snahu vzdal.

„Je naživu, víte,“ prohlásil Severus nenuceně.

Harry se polekal. „Cože?“ Zasmál se a doufal, že nedal nijak najevo, že má nervy na pochodu. „Dělíte si legraci, že? Každý ví, že Harry Potter zemřel už před lety. Jen neměli tělo k pohřbení.“

„No a v tom to právě je, nepřijde vám?“ zeptal se Severuse. „Není trochu unáhlené prohlásit někoho za mrtvého, když se nenalezne tělo, které by to prokázalo? Proč ho prostě nenazvat nezvěstným?“

„Je mrtvý!“ Slova Harrymu z úst vylétla ostřeji, než zamýšlel. Zadíval se na své ruce, toužil se vyhnout Severusovu zamračenému pohledu. „Omlouvám se, jen mi to nepřijde reálné. Nemyslíte, že bychom už o něm něco zaslechli?“

„Možná,“ odpověděl Severus lehce. Otočil se tváří k Harrymu a vzal jeho obličej do dlaní. „Připomínáte mi ho,“ zašeptal. Jeho hlas zněl zamyšleně.

„Opravdu?“ *Och, nepřeskočil mu hlas? Jak zahanbující.* „To jsem nikdy předtím neslyšel.“

„Představuji si, že by asi vypadal trochu jako vy, kdyby byl stále naživu. Jste ve stejném věku.“

Harrymu se rozbušilo srdce v hrudním koši. Nebyl si jistý, co by dělal, kdyby si to právě teď dal Severus do spojitosti. „No, mám pocit, že jsme se narodili ve stejném roce. Jo a mám tmavé vlasy, ale jinak to nechápu.“

„Není to jen váš vzhled, ale také styl vašeho chování. To jak se pohybujete. Jako byste vlastnil svět a zároveň byl překvapený, že vám patří. Způsob, jakým vždycky nakloníte hlavu na levou stranu, když nasloucháte. Jak pohyb obočí vždycky prozradí vaše myšlenky. Jak si stále zajíždíte prsty do vlasů.“

Severus chytil Harryho ruku, která se už opravdu znovu stáčela k vlasům. Přisunul se blíž k němu, takže Harrymu nezbylo než se podvolit. „Jste mu tak podobný,“ zašeptal Severus.

Harry se zarděl. Och, byl jen krůček od získání toho, po čem tak toužil. Ještě jeden polibek od Severuse. Ale cítil se provinile. Severus chtěl Harryho, a teď se domníval, že by se mohl spokojit s celkem slušnou napodobeninou. Ale Harry se nemohl vzdát své masky. Všechno to bylo k Severusovi tak nespravedlivé. Ovšem Harry si musel přiznat, že kdyby byl skutečně Michaelem Gibbonsem, jistě by se takovýmto rozhovorem a porovnáváním cítil dotčený. Začal cítit závrať a nebyl si jistý, jestli je to z toho, že se snaží udržet v hlavě všechny své mnohočetné identity, nebo ze skutečnosti, že si ho k sobě Severus přitahoval blíž a blíž a blíž a blíž, dokud neucítil jeho tělesné teplo, dokud jeho rty nebyly tak, och Svatá prostoto, tak blízko...

„Nejsem Harry Potter,“ přinutil se Harry vyhrknout.

„Já vím,“ zasípal Severus. Harry neměl ani čas nějak rozebírat jeho hlas, než Severusovy rty obklopily ty jeho.

Tohle nemělo s jejich dřívějším polibkem nic společného. Tehdy sváděli urputnou bitvu, boj o nadvládu a kontrolu. Ale tento polibek byl něžný a udával příjemné tempo, jako svěží sonáta znějící v chladném nočním vzduchu, jako ozvěna volajících zvonů...

Zvony!

S výkřikem lítosti a zděšení se Harry vytrhl ze Severusovy náruče. Ten náhlý pocit prázdnoty ho málem přemohl. Trochu se zakymácel, když už neměl oporu Severusových silných paží.

„Mrzí mě to, musím jít.“

„Cože?“ zachrptěl Severus omámeně. „Michaeli?“

„Mrzí mě to,“ zopakoval Harry, když o překot popíchal k přední bráně.

Severus už se vzpamatoval. Napodobil Harryho zběsilé tempo. „Michaeli! Počkej! Musíme si promluvit! Potřebuji...!“

„Já nemůžu!“ vykřikl Harry. Ani se nezatěžoval s ohlédnutím. Nemohl, protože by také nemusel mít dost sil, aby znovu utekl, a pak by Severus uviděl...

Ucítil, jak mu z hábitu při běhu něco vypadlo, ale myslel si, že je to asi Briony, která si cestu domů dokáže klidně najít sama. Neměl čas!

„Kde bydlíš?“

Harry neodpověděl. Už cítil varovné pálení a brnění magie, která se odpařovala z jeho kůže do vzduchu. Brány už byly na dohled.

„Michaeli!“

Hodiny odbily půlnoc právě, když Harry usedal do kočáru.

Celou cestu domů si držel hlavu v dlaních a nesmlouvavě se pokoušel ignorovat Severusovy hlasité výkřiky.

Kapitola 5: A který se pak zamiloval

Severus seděl za svým stolem. Zvolna otáčel v prstech hůlku, kterou Michael včera v noci upustil během svého šíleného útěku z plesu. Severus ji okamžitě sebral a pokračoval ve stíhání, ale bylo to zbytečné. Jeho záhadný nápadník byl mnohem rychlejší, než si dokázal představit. Jakmile mu došlo, že ho nemůže nikdy dohonit, vrátil se do svých komnat a zamkl se tam.

Severus okamžitě poznal, že byla ta hůlka neobvyklá. Do nablýskaného dřeva byly vyleptané překrásné, složitě vypadající ornamenty, které přesto nepůsobily nijak nápadně. Michael za ni musel utratit malé jmění. Tohle nebyla hůlka od Ollivandera, a to dokonce ani ty od něj nebyly nijak levné.

Jen další kousek skládky jménem Michael Gibbons.

Severus během přemýšlení nevěřícně zavrtěl hlavou. Kdyby tu hůlku neměl právě v rukách, možná by si myslel, že celý ten večer byl jen sen. Michael přišel jako by odnikud. A přesto byl prakticky vším, co mohl Severus od partnera žádat. Stačilo pár hodin a Severus o něm mohl říct, že byl vtipný, skromný a obdařený šlechetností duše, což bylo v dnešních dnech u tak mladých lidí velmi vzácné. Ba co víc nebyl to žádný užvaněný idiot, který by se kolem Severuse motal a měnil se do podlézavého hlupáka.

Nemluvě o tom, že na něj byl příjemný pohled.

Tady se však Severus na chvilku pozastavil. Michael byl jistě pohledný. Měl silné lícní kosti, hřejivý úsměv a sympaticky rozčuchané tmavé vlasy. Ale tolik mu připomínal Harryho Pottera, že to bylo téměř skličující. Vzhledem k tomu, že Severus přechovával ohledně Harryho ještě nějaké nevyřešené... pocity, nemohl si být jistý, že by to později nepůsobilo další komplikace. Přesto byl Michael zatraceně lepší volba, než všichni ti ostatní šílenci, kteří se ukázali minulý večer. A zasnoubení s ním alespoň přinutí Albusa zavřít pusu.

Samozřejmě, pokud se mu ho podaří najít.

Strávil další bezesnou noc procházením těch samých záznamů, jako když se snažil určit Umouněncův původ, a všechny jeho snahy vyšly znovu zcela na prázdno. V kouzelnickém světě prostě neexistoval nikdo jménem Michael Gibbons.

„Zatracená práce,“ zamumlal si Severus. „Jediní dva trochu zajímaví muži, co mi za poslední roky zkřížili cestu, a ani jeden z nich neexistuje. Možná jsem se nakonec úplně pomátl.“

Severus převracel Michaelovu hůlku v ruce. Byl to důkaz, že opravdu s někým strávil celý večer, i když jeho jméno nebylo Michael Gibbons. Nevšímal si slabého hlásku uvnitř hlavy, který mu říkal, že honit někoho, kdo vám zalhal v něčem tak základním jako jeho jméno, nestojí za tu námahu, a začal zvažovat svůj další postup.

Ten nápad přišel jako blesk z čistého nebe. „Samozřejmě,“ pronesl. Málem by si jednu ubalil. Pokoušel se za to přičíst vinu nedostatku spánku. Napřáhnul Michaelovu hůlku před sebe. „*Wingardium Leviosa*.“

Nic se nestalo.

Vlna uspokojení, která se přes Severuse v tomto okamžiku přelila, zase rychle opadla na původní úroveň, když si uvědomil, že jediný výrobce hůlek schopný vytvořit hůlku reagující jen na magii svého majitele byl mladý muž stejně nepolapitelný jako Michael.

Nedalo se nic dělat.

Vykoupe se a vyrazí do té samé kavárny, ve které vždycky narazil na Umouněného. Jistě z něj bude schopný dostat, komu ta hůlka patří.

Ale předtím ještě musí napsat jeden dopis.

ooOoo

K Severusovu velkému překvapení Umouněný tam už před jeho příchodem seděl a upíjel čaj. Vypadal zaskočeně, že Severuse vidí.

„Zdravím. Už jste se vzpamatoval z plesu?“

„To těžko,“ pronesl Severus a vklouzl na židli naproti Umouněnému. „Našel jsem muže, který vypadal jako vhodný kandidát, ovšem on se rozhodl zmizet. Je to stejně otravná záležitost jako s vámi.“ Zabodl do Umouněného nazlobený pohled.

Umouněný sklonil hlavu ke svému čaji. „No, nikdo vám nenařídil, abyste tu seděl, pokud vám přijdu otravný.“

„I když můžete být otravný, stejně potřebuji vaši pomoc.“ Severus vytáhl Michaelovu hůlku a podal ji Umouněnému „Domnívám se, že je to jeden z vašich posledních výtvorů.“

Umouněncovo obočí vyletělo prudce vzhůru. „Proč? Ano je,“ řekl. „Vy jste ji našel?“

„Můj budoucí ženich ji minulou noc upustil,“ vysvětlil Severus. „Mám pocit, že to je jediný způsob, jak ho nalézt, protože, jak to vypadá, mi řekl falešné jméno.“

„Není to třeba náznak toho, že nemá zájem?“ zeptal se Umouněný s drobným úsměvem na tváři.

„To je vedlejší,“ prohlásil Severus. „Teď mi řeknete, komu patří.“

Umouněný se napil čaje. „Mrzí mě to, ale nemohu. Je to důvěrné.“

„Co myslíte tím, že je to důvěrné?“ vyjekl Severus a zcela ignoroval, jak na něj ostatní zákazníci zírají a začínají si mezi sebou horečně šeptat. „Ollivander by prozradil každému na počkání, kdo ji vlastní, a ještě by doplnil jeho životní příběh.“

„Nejsem Ollivander,“ odvětil Umouněný věcně. „Pardon.“

„Samozřejmě, že nejste,“ vyplivl Severus a znovu chňapnul po hůlce. „No, na tom nesejde. Už od vás nepotřebuji vědět, komu patří.“

„Jak to?“ Umouněný vypadal, že ho to jen pramálo zajímá.

„Pravda. Zapomněl jsem, že neodebíráte Denního Věštce.“ Severus vytáhl ranní vydání, které se dosud příhodně ukrývalo v jeho hábitu. „Brzy se pustím do hledání. Profesor Brumbál to bude považovat za hrozně romantické.“

Umouněný převzal noviny a začal číst. „Píše se tu, že hodláte navštívit každou kouzelnickou domácnost ve Spojeném království za účelem nalezení vlastníka hůlky.“ Pročesal si vlasy prsty. „Jak dlouho myslíte, že to může trvat?“

„Doufám, že ne déle než jeden den,“ řekl Severus. „Očekávám, že až se dozví o mém pátrání, přestane se svým absurdním chováním.“

„Skutečně,“ přisvědčil Umouněný. Prsty zůstaly zapletené ve vlasech. „No, pak byste měl raději začít.“

„Vskutku.“ Severus natáhl hůlku k Umouněnému. „Chcete to zkusit?“

Umouněný se rozesmál a konečně vytáhl ruku z vlasů. „Nemyslíte, že byste mě poznal?“ zeptal se a gestem poukázal na svůj sazemi upatlaný obličej. „Věřte mi, umytý nevypadám lépe.“

„Pravda,“ odpověděl Severus a dal si hůlku do kapsy. „Máte na dnešek nějaké plány?“

Umouněný sebou překvapeně trhnul, jako kdyby Severuse snad ani neposlouchal a ten ho právě probudil z jeho snění. „Uhm, ne. Vlastně potřebuji menší pauzu. Asi zůstanu celý den někde tady. Však víte, sledovat lidi.“

Severus přikývl. „Byl bych rád, kdybyste se ke mně připojil,“ řekl. Slova z něj vyšla, aniž by si je předtím promyslel. Ovšem jakmile je jednou pronesl, přistihl se, že doufá, že to Umouněný přijme. „Hodila by se mi pomoc odborníka.“

Umouněný se usmál, ale skoro to vypadalo jako bolestný výraz. „Obávám se, že by to pro mě byl konflikt zájmů,“ řekl. „Ale přeji vám hodně štěstí.“

Severus se postavil a ubezpečil se, že má Michaelovu hůlku v kapse. Po pravdě řečeno ani nechtěl odejít. Myšlenky na Michaela mu ve společnosti Umouněného přišly nějak nepodstatné. Což bylo směšné. Tohle všechno bylo směšné.

Umouněný si odkašlal a Severusovi došlo, že tam mlčky postával déle, než bylo přijatelné. Naposledy kývl na rozloučenou, pak se otočil a odešel z kavárny. Snažil se nechat všechny myšlenky na umazanou tvář mladíka daleko za sebou.

ooOoo

Severus s pohrdáním otřel hůlku kapesníkem. Cítil se mizerně, že dovolil, aby takovou překrásnou věc držely ruce pošetilců a hrubiánů.

Už se skoro sedm hodin trmácel dům od domu, půjčoval hůlku čarodějům různého věku, a pak si ji rezignovaně přebíral nazpátek. Jeho únava narůstala. Měl vědět, že to nebude tak jednoduchý úkol už kvůli těm problémům, které zažil, když se pokoušel Michaela najít. Ale v Británii zase nebylo tolik kouzelnických domů.

Ovšem, co Severus zřejmě podcenil, bylo množství bláznů, kteří pro získání jeho ruky byli odhodlaní k jakémukoliv podvodu. Sedm čarodějek se převléklo za kouzelníky a pokusily se Severuse přesvědčit, že mají ty správné vnady. Dvanáct čarodějů se mu snažilo vysvětlit, že je hůlka prostě vybíravá. Dvacet kouzelníků předstíralo nemoc, která jim odňala magické schopnosti. Jeden dokonce vymyslel složitý plán, ve kterém se pokusil předstírat kouzlení Michaelovou hůlkou, zatímco zbytek rodiny provedl kouzlo pomocí svých. Severus ho ještě návdavkem proklel.

Severus podal hůlku dalšímu čaroději, který se usmíval tak, až se mu zvedal žaludek. Severus už na první pohled věděl, že to není muž, kterého hledá, ač mu

sladkými slovy vyprávěl o společně stráveném čase. Jen nechápal, proč ho to tak trápí.

„Nemohl jsem uvěřit tomu, že jste se o mě zajímal,“ říkal kouzelník, když uchopil hůlku. „Už roky mám vaši fotografii pověšenou v pokoji. Ten ples pro mě byl jako sen, který se stal skutečností.“

Severus zkrřížil ruce na prsou a netrpělivě vyčkával. U Merlinovy paty, kolik problémů ještě ta zpropadená fotografie přinese. Stvořila víc než pár láskou omámených bláznů, kteří se z jakéhokoliv důvodu rozhodli, že strávit život s ním bude ta největší výhra. Idioti, alespoň spousta z nich.

„Jste tak laskavý, že mi mou hůlku vracíte. Byl jsem bez ní jako ztracený.“

„Tak už se zatraceně pokuste kouzlit,“ zavrčel Severus.

Kouzelník se začervenal a napřáhnul ruku. „*Wingardium Leviosa!*“

Nic se nestalo.

Severus mu hůlku vyškubl. „Děkuji vám za plýtvání mým časem.“

Kouzelník si prsty projel vlasy. Očividně byl vyveden z míry. „Nevím, proč nefunguje. Možná se poškodila pádem.“

Severus zíral na muže před sebou. Rozhodně to nebyl Michael, ale něco na něm vzbudilo jeho pozornost...

Nebyla to jeho tvář nebo styl oblékání. Dokonce ani vlasy. Ale ta ruka ve vlasech...

Michael si během plesu také několikrát prohraboval vlasy.

Umouněný si jimi projížděl, kdykoliv musel čelit otázce, na kterou nechtěl odpovédět.

Michael vlastnil hůlku, která odpovídala jen na jeho magii.

Umouněný byl výrobce hůlek.

Severus by si nafackoval. Jak mohl být tak slepý? Odpověď měl celý ten čas přímo před očima. Teď už mu jen zbývalo donutit Umouněného přiznat, že byl na plese a odhalit jeho pravou totožnost.

Jen doufal, že ještě není příliš pozdě.

ooOoo

Umouněný nevypadal, že by se za celý den byt jen pohnul. Severus si to příkráčel rovnou k jeho stolu a podal mu hůlku.

„Zkuste ji.“

Chlapec překvapeně vzhledl. „Pardon?“

„Hra je u konce. Víím, že je vaše. Takže si ji vezměte.“

Umouněný přijal hůlku se zaváháním a zvolna s ní otáčel v ruce. Očividně se stále pokoušel vypadat nezúčastněně, ale Severusovi neunikl ten úlevný výraz, který mu probleskl tváří, když znovu držel svou hůlku.

„Zkuste ji,“ zopakoval Severus. „Hned.“

Umouněný zavrtěl hlavou, ty zatracené prsty se už zase pomalu přibližovaly k jeho vlasům. „Nemůžu.“

„Můžete, a co je ještě důležitější, taky to uděláte,“ vyštěkl Severus. „Nebo tu budu sedět a čekat celou noc. Proč nám oběma neušetříte čas a mrzutosti a neuděláte to teď?“

Kolem nich se začal shromažďovat dav. Kouzelníci si potichu špitali, ale Severus neměl pochyb, že se podívovali, proč se baví s takovým špindírou, když se předpokládalo, že hledá svého budoucího manžela.

„Nenuťte mě,“ zašeptal Umouněný. „Prosím. Odejdu. Už mě nikdy nespatříte, přísahám.“

„Udělejte. To,“ zasyčel Severus. „Hned.“

Ruce se mu třáslly, když pozvedl hůlku a namířil ji na hrneček od čaje. „*Wingardium Leviosa*,“ řekl tiše. Hlas se mu na poslední slabice zlomil.

Hrneček se vznesl do vzduchu.

Severus nečekal ani okamžik, popadl Umouněného za rameno a přemístil je před brány Bradavic.

ooOoo

Krev.

Všude byla krev a Severus nechápal, jak se to stalo.

Opatrně položil Umouněného na zem a přitom po celou dobu kontroloval rozsah zranění. Bylo to horší, než čekal. Mladík měl celé tělo pokryté lepkavou krví.

Náhlé pochopení ho udeřilo plnou silou. Umouněný měl odštěp.

Severus naštěstí věděl, jak se s tím vypořádat. Na první lekci přemísťování jim to zdůrazňovali nescetněkrát. Ale tím to nebylo méně nepříjemné. Umouněný vypadal, že je v daleko horším stavu než většina studentů.

Nechápal to. Nikdy se mu nestalo, že by měl při přenášení druhých lidí nějaký problém a sám byl úplně v pořádku. Proč Umouněný reagoval tak negativně?

Všechny ty otázky ho trápily, zatímco očistil většinu krve z kůže a snažil se vyléčit mladíkova zranění. Z nějakého důvodu to vyžadovalo daleko více kouzelné síly než při obvyklém léčení, a na konci se už Severus potil nadměrným úsilím. Uvědomil si, že to je všechno, co pro něj tady venku může udělat. Opatrně vzal Umouněného do náruče a přenesl jej do svých komnat.

Severus si pomyslel, že to bylo trochu ironické, protože celá tahle záležitost vlastně začala fotografií, na které nesl zatraceného Harryho Pottera z bitevního pole. A teď, když se všechno chýlilo ke konci, držel na rukách mladíka, který se alespoň na plese mladému hrdinovi neskutečně podobal.

Severus začal připravovat horkou koupel a opatrně odstranil Umouněncovy šaty. Bude mu muset opatřit nové oblečení, protože tohle už nešlo vyčistit. Snažil se udržet si určitý odstup a nedívat se na intimní partie, ale nemohl si nevšimnout, že je Umouněný poměrně hubený. Ovšem to mohlo napravit několik dobrých jídel.

Když byla vana plná, Severus do ní Umouněného s veškerou opatrností položil. A nakonec odstranil i ty zpropadené sluneční brýle.

Neovládl se a zalapal po dechu.

Nesnažil se dělat předčasné závěry. Stále to mohla být jen neuvěřitelná podoba, které si konec konců povšiml už na plese. Ale kdyby vzal žínku, setřel Umouněnému saze a krev z tváře a kdyby mu trochu očistil čelo, možná, jen možná, že by uviděl...

Jizvu ve tvaru blesku.

Severus klesnul na kolena. Harry. V Severusově vaně ležel Harry, prokletý Potter, podělaný Chlapec-Který-Přežil.

Severus hledal Harryho Pottera. Pátral po Umouněném a pátral po Michaelovi Gibbonsovi. Všechna ta pátrání ho málem přivedla na pokraj šílenství a zavinila jeho neustálý nedostatek spánku. A teď zjistí, že všichni tři jsou jednou a tou samou osobou? Severus nevěděl, co si má myslet.

V hlavě mu kroužily miliony myšlenek. Jak Harry přežil? Proč chodil do města umouněný od popela a sazí? Jak se dostal na bál? Proč skrýval svou totožnost? A proč ho jednoduché přemístění málem zabilo?

Severus si povzdechl. Odpovědi na své otázky se nedozví, dokud se Harry nevzbudí. Takže zatím se spokojí s pozvolným, jemným umýváním špíny z jeho těla.

ooOoo

Severus se díval na spícího mladíka ve své posteli a mračil se. Koupel mu prozradila, že se na Harryho těle nenacházelo prakticky jediné místočko, které by

nepokrývaly jizvy. Věděl, že jeho zranění z bitvy byla opravdu vážná, kouzelnický svět byl koneckonců přesvědčen, že jim podlehl, ale tohle vypadalo hůř, než si Severus představoval.

Prostě mu to nedávalo žádný smysl. Už byl skoro odhodlaný, že Harryho probudí, ale i kdyby si neuvědomoval, že si potřebuje odpočinout a vzpamatovat se z odštěpu, nevěděl, jak formulovat otázky, které ho tak trápily.

Harry ze spánku zanaříkal. Ruka se mu prodrala zpod pokrývky. „Severusi...”

Severus si klekl u postele a vzal Harryho ruku do svých. „Ano, Harry? Jsem tady.”

Harry nevypadal, že ho slyší. Začal sebou pod pokrývkou horečně házet. „Severusi. Severusi. Omlouvám se.”

„Za co?” Severus vlastně odpověď ani neočekával. Harry byl zcela jasně uvězněný v noční můře a nemohl jej slyšet. Ale bylo to podivné... Vlastně za poslední týdný se odehrála spousta podivných věcí.

„Lektvar. Ukradl jsem tvůj lektvar. Je mi to líto. Tak líto. Líto. Líto. JE MI TO LÍTO!”

Severus Harryho pohladil ve vlasech a doufal, že to bylo uklidňující gesto. „Šššš, Harry. Jaký lektvar?”

„Lektvar,” zavzlykal Harry. „Tvůj lektvar. Neměl jsem ho brát. Chtěl jsem vyhrát bitvu a potom i tebe. Je mi to líto. Být silný. Polibek. Jen jsem chtěl být silný. Omlouvám se.”

Severuse napadlo něco hrozného. „Harry. Nevzal jsi ten lektvar, na kterém jsem pracoval v ten den, kdy jsme se políbili, že ne?”

„Je mi to líto,” zašeptal Harry.

Severus stále Harryho držel a snažil se ho tak upokojit. Tím gestem se částečně uklidňoval i on sám. Měl totiž pocit, jako by byl sám lapený v nějakém hrozném snu.

Tím by se všechno objasnilo. Když je Temný pán napadl, lektvar ještě nebyl hotový. Konkrétně, Severus ho potřeboval nechat vysublimovat, aby tak snížil jeho nežádoucí vlastnosti. V této fázi poskytoval příjemci imunitu proti veškeré magii, té špatné, ale i proti té dobré. Ba co víc, dračí srdce v kombinaci s kořenem mandragory muselo Harrymu působit hrozná bolest při každém kontaktu magie s jeho kůží. To by vysvětlovalo, proč se jeho zranění nedala magicky vyléčit už před lety, proč se zdráhal kouzlit a i to nejdůležitější, proč je ještě stále v bezvědomí po tom, co je Severus přemístil.

Severus byl rozpolcený. Část jeho osobnosti se chtěla okamžitě vydat do laboratoře a začít připravovat protilék. A stejným dílem cítil potřebu zůstat u Harryho a být tady až se vzbudí, i kdyby to mělo trvat celou noc.

Nakonec zvolil kompromis. Potichu si k posteli přisunul malý psací stůl. Levou rukou sevřel Harryho dlaň, usedl ke stolku a začal sepisovat možné metody, kterými by se dal lektvar úplně odstranit z Harryho těla.

ooOoo

O několik hodin později ho od psaní vyrušilo tlumené zasténání. Okamžitě se podíval na postel, kde Harry konečně začínal jevit známky vědomí. Rychle uchopil sklenici vody, kterou si připravil na stolek, a přidržel ji u Harryho rtů.

„Napij se,“ povzbudil ho a byl potěšený, když ho Harry uposlechl.

„Hmm,“ zamumlal Harry. Odsunul sklenici a na čele se mu objevila drobná vráska. „Kdo je to?“

Severus upřeně sledoval, jak se Harry pokouší otevřít oční víčka. Ačkoliv se na to připravoval, stejně mu pohled na ty jasně zelené oči vyrazil dech. Jak to, že si nikdy nevšiml, jak jsou výmluvné? Jen okamžik po probuzení v nich zasvítíl zmatek, úleva, naděje a strach.

„Harry,“ promluvil nakonec Severus. „Víš, kde jsi?“

Harry několikrát zamrkal. „Severusi? Nevidím.“

Ach, ty zatracené sluneční brýle musely sloužit i k jinému účelu než jen k ukrytí Harryho očí. Severus si je přivolal, ale nejprve švihnutím hůlky přeměnil tmavé čočky za průhledné. V žádném případě už nedovolí, aby se za nimi Harry schovával.

Harry si je vděčně nasadil a znovu zamrkal, když se jeho svět zaostřil. „Severusi. To jsou tvoje komnaty?“

„Ano,“ pronesl Severus a znovu sevřel Harryho ruku. „Chtěl jsem se tě na všechno zeptat, ale naštěstí pro tebe, jsi mluvil ze spaní, takže se domnívám, že už jsem většinu otázek vyřešil.“

Harry se zamračil. „Mluvil jsem ze spaní? Co jsem říkal?“

„Nic hrozného,“ odpověděl Severus. „Jen, že tě strašně mrzí, že jsi mě okradl.“

Harryho tvář pobledla. „Och, Bože můj. Je mi to tak líto.“

Severus pozvedl volnou ruku. „Pšt. Umím si představit, že to je důvod, proč ses po všechny ty roky skrýval. Lektvar měl dost nepříjemné vedlejší účinky, že?“

Harry sklonil hlavu k peřině. Odmítal se Severusovi podívat do očí. „Moje jizvy se nehojily. Sotva jsem se poznal. A magie na mě nepůsobila... Pokusil jsem se odejít z kouzelnického světa úplně, ale prostě jsem to nedokázal.“

„A tak ses skrýval,“ pokračoval Severus. „Skrýval všem na očích, a dokonce jsi měl tu drzost několikrát se mnou hovořit, a přitom jsi dobře věděl, že důvodem, proč jsi v tak hrozném stavu, je, že jsi mě okradl.“

„Omlouvám se,“ pronesl Harry tiše. „Neměl jsem v úmyslu... Jen jsem nemohl odolat.“

„Stejně jako jsi nemohl odolat, když jsi sebral můj lektvar,“ dodal Severus, který si také nemohl pomoci. „Co tě, k čertu, vedlo k tomu, abys vypil nedokončený experiment?“

„Prohrávali jsme,“ odpověděl Harry. „Byl jsem zraněný a moc dlouho bych to už nevydržel. Vzal jsem ho už předtím, jen pro případ, že by se mohl hodit. Když mě pak Belatrix zahнала v nebelvírské věži do kouta, prostě jsem zkusil štěstí a vypil toho tolik, co jsem dokázal spolýkat. Věděl jsem, že funguje, protože potom už mě nic nedokázalo zastavit.“ Nakonec vzhlédl. „A udělal bych to znovu, to přeče víš. Jinak bychom nezvítězili.“

„Na úkor svého života, který by sis zasloužil,“ řekl Severus. Jemně pohladil Harryho tvář. „Harry, jak jsi takhle mohl celé ty roky žít? Proč jsi za mnou nepřišel?“

Harry se opřel do Severusova doteku. „Příliš jsem se styděl. Okradl jsem tě a přijal svůj trest. Nemyslel jsem si, že bys pro mě mohl cokoliv udělat.“

„Harry, podívej se na mě,“ požádal ho Severus. A když tak Harry okamžitě neučinil, přesunul ruku pod jeho bradu a lehce ji otočil směrem k sobě. „Najdu na to lék, i kdyby to mělo trvat jakkoliv dlouho. Ne kvůli tvým jizvám, protože je mi úplně jedno, jak vypadáš, i kdybys měl na zádech třeba hrb a na čele třetí oko. Ale proto, že s tebou hodlám strávit zbytek života a poslední věc, kterou bych chtěl vidět, jsou neustálá muka, která bys snášel, protože bys nebyl schopen plně využívat magii.“

Harry zamrkal. „Nemusíš se mnou zůstat, jestli nechceš. Promluvím si s Brumbálem. Jsem si jistý, že na tom nebude trvat.“

Severus se štěkavě zasmál. „Pak očividně neznáš Albuse tak, jak si myslíš. Zcela určitě na tom trvat bude. Ale i kdyby mě toho zprostil, stejně by se nic nezměnilo. Harry, poznal jsem tě ve třech různých podobách – jako tebe, jako Umouněného a jako Michaela Gibbonse – a všemi jsem byl fascinován. Pokud mám šanci mít tě napořád, jaký bych to byl hlupák, abych tě nechal odejít?“

A pak, aniž by čekal na odpověď, si Harryho přitáhl k polibku.

Ty rty byly stejně měkké, jaké si je pamatoval, a právě tak sladké. Ovšem zatímco jejich první polibek byl bouřlivým soubojem, tento byl něžný. Mluvil o příslibu společné budoucnosti, která bude nevyhnutelně plná bolesti a útrap, ale také s sebou přinese neskonale radost.

A po takové budoucnosti Severus toužil.

Náhlá myšlenka ho vytrhla z polibku. Musel se nutit, aby se od Harryho neochotně odtáhl.

„Vezmi si mě, Harry,“ zachraptěl. „Vím, že je to narychlo, ale můžeme počkat, až budeš připravený. Jenže bylo zatraceně těžké tě najít a mám jisté obavy, že když tě jen na vteřinu nechám jít, aniž bych se zeptal, zmizíš mi jako pára nad hrncem a už tě znovu nespatřím.“

Harry se usmál. „Nemyslím, že bych se ještě dokázal skrývat. Každým dnem to bylo těžší a těžší.“

Severus přikývl. „Takže?“

Harry vypadal v prvním okamžiku zmateně, a pak se rozesmál. „Ano, samozřejmě, že si tě vezmu.“ Oči mu jasně zazářily a on se nekontrolovatelně rozchechtal.

„Co je tu tak legračního?“ zeptal se Severus. „Ubezpečuji tě, že moje žádost byla naprosto vážná.“

Harry stále pobaveně zavrtěl hlavou. „Je to prostě legrační, víš? Po tom všem, po všech těch útrapách, kterými jsme prošli, po takové době se ty a já budeme brát? Copak to není legrační?“

Severus cítil, jak mu tvář stahuje malý úsměv. Harry smích byl nakažlivý. Nebyl si úplně jistý, jestli by celou tu *záležitost* nazval legrací. Spíš to bylo matoucí a bolestné a otravné a napínavé a vzrušující a...

Po tom všem si bude brát Harryho Pottera. Jediného člověka, který ho už od svých jedenácti let pravidelně přiváděl do naprosté zuřivosti a pravděpodobně by zmařil veškeré jeho plány, kdyby na plese neupustil hůlku. Ale Severus tím byl nadšený.

„Ano,“ pronesl a nahnul se, aby Harryho znovu políbil. „Je to docela legrační.“

Kapitola 6: A žili šťastně na věky věků

Dodatečné upozornění: sex

„Myslím, že je to všechno,“ zvolal Harry, když do jejich ložnice položil poslední krabici a otřel si pot z čela. Celé dopoledne strávili stěhováním Severusových věcí do Harryho domku. Rozhodli, že bude lepší, když budou žít tam, než aby se pokoušeli přemluvit Brumbála k rozšíření Severusových komnat na dostatečnou velikost pro ubytování Harryho zvěřince. Navíc, domek stál stranou a oni oba oceňovali klidné místo, kam mohli uniknout. Zejména teď, když se celý svět dozvěděl, že Severusovým ženichem není nikdo jiný, než Chlapec-Který-Znovu-Přežil.

Harry byl ohledně celé té záležitosti s veřejností značně nervózní. Ať už byl zachránce kouzelnického světa nebo ne, dlouho se ukrýval, zatímco oni truchlili, a jeho jizvy byly stále poměrně odpudivé. Dokonce ani vroucné a cituplné shledání s Ronem a Hermionou jeho obavy nezmírnilo. Ovšem byl překvapený, když tyto zprávy vyvolaly jen nespočet spontánních pouličních oslav, téměř nekonečné žádosti o rozhovor a bez přehánění tisíce dopisů, ve kterých jemu a Severusovi lidé přáli všechno dobré. Ba co víc, byly to skoro čtyři měsíce od oznámení zasnub a všechn ten ruch vůbec neustával. O jejich nadcházejícím obřadu se mluvilo jako o svatbě století, a s Brumbálem, jakožto jejich samozvaným svatebním organizátorem, Harry nepochyboval, že tomu tak i bude.

Severus vstoupil do pokoje se dvěma sklenicemi vody. „Zvládli jsme to rychleji, než jsem si myslel,“ pronesl a podal pití Harrymu.

„Říkal jsem ti, že nám zvířata nebudou překážet. Vycvičil jsem je dobře,“ prohlásil Harry s úšklebkem. Pozvedl sklenici směrem k Severusovi. „Na zdraví.“

Severus přituknul svojí. „To byl jen částečný důvod, jak jistě víš,“ připomněl mu poté, co se napil. „Moje nová hůlka všechno výrazně ulehčila.“

Harry prudce zčervenal. Nakonec dal Severusovi jeho hůlku minulou noc, na oslavu jejich společného bydlení. Pohled na Severusův obličej stačil, aby Harry věděl, jak moc oceňuje čas a úsilí, které věnoval jejímu vytvoření. Ale slyšet, že také skutečně dobře funguje, ohromně pozvedlo jeho sebevědomí. Bylo to možná hloupé, ale hodně pro něj znamenalo, že si Severus jeho práce váží.

„Jsem si jistý, že zas tak moc nepomohla,“ řekl Harry skromně.

„Kouzla se s ní sesílají s nevýslovnou lehkostí,“ prohlásil Severus přísně. „Stačí mi jen myšlenka a minimální úsilí. Dokonce bych řekl, že je to skoro takový pocit, jako když kouzlí Albus.“

Harry se usmál a odložil sklenici, aby mohl Severuse obejmou. „Děkuji,“ zašeptal.

Cítil, jak Severus odložil svůj nápoj, a pak mu vtiskl polibek do vlasů. „To já jsem tady ten, který by měl děkovat,“ odpověděl.

Harry neřekl nic a na místo toho se k Severusovi přitisknul blíž a nadechl se jeho vůně. Stále mohl jen těžko uvěřit tomu, že všechno tak dobře dopadlo. Jako v nějaké zpropadené pohádce. Jenže na rozdíl od pohádky, tohle bylo skutečné. Sevřel Severuse ještě pevněji, aby si to připomněl.

Severus tlumeně zavrčel. „Ujišťuji tě, že se nikam nechystám.“

Harry se zasmál a natáhl se pro polibek. „Jen se chci ujistit.“

„Hmm.“ Severus lehce ustoupil dozadu a vzal Harryho obličej do dlaní. „Jsi rozpálený,“ řekl se zamračením. „Myslím, že je čas zopakovat aplikaci masti.“

Harry se byl ochotný vsadit, že jeho tvář byla určena částečně proto, že celý den stěhovali krabice, ale nehodlal se o tom zmiňovat. Chvilé, kdy ho Severus ošetřoval, byly jedny z jeho nejoblíbenějších částí dne. Po každodenní aplikaci masti se jeho popáleniny a jizvy stávaly méně zřetelnými, a i ostatní bolesti se mírnily. Harry nepochyboval, že za nějakou dobu bude určitě vypadat stejně jako dřív.

Kromě toho to bylo zatraceně příjemné. Zejména, když mu Severus roztíral mast po celém těle.

Rychle začal se svlékáním, zatímco Severus odešel do druhé místnosti pro mast. Když byl úplně nahý, natáhl se na postel a čekal.

Harry se musel usmát, když uslyšel ostré nadechnuté, které oznamovalo Severusův návrat. Věděl, že ho Severus miluje pro něho samého a ne proto, jak vypadá. Když se poprvé milovali, bylo Harryho tělo ještě celé pokryté jizvami a popáleninami. Ale i tak byl rozechvěný vědomím, že dokáže u Severuse vyvolat takovou reakci.

„Překrásné,“ zamručel Severus a přistoupil k posteli. Harry slyšel, jak otevírá nádobku. „Takového pohledu se nikdy nedokážu nabažit.“

„Hmm,“ souhlasil Harry šťastně. „Už jsem zmiňoval, jak jsem rád, že je tím protilekem mast a ne nějaký odporný lektvar?“

„Říkal jsem ti přinejmenším tucetkrát, že je to ta nejjemnější metoda, jakou se dá do tvého systému vpravit magie, aniž by z toho tělo upadlo do šoku,“ odpověděl Severus beze stopy zlosti.

„Nebo jsi prostě chtěl mít dobrou výmluvu, abys mě viděl každý den nahého. To je v pohodě, tvoje tajemství je u mě v bezpečí.“ Harry si nemohl pomoci, aby ho nepopíchnul. Věděl, že to zní hloupě, ale možnost být se Severusem tady v jejich novém domově ho činila nesmírně šťastným.

„Tiše,“ usadil ho Severus, ale začal roztírat mast po Harryho ramenou a jemně je hníst.

Harry si spokojeně povzdechl, když mu Severus masíroval ráda. Mast byla báječná a celé tělo po ní příjemně hřálo a brnělo. Samozřejmě Harry předpokládal, že to alespoň částečně způsoboval sám Severus, ale přesto měl pocit, jako by se v tom objevovalo ještě něco dalšího. Tenká vlákna magie vibrují pod kůží jako by spolupracovala, místo aby útočila. A to stalo poprvé za celé ty roky.

„Ta dlouhá jizva na zádech už je skoro celá pryč,“ řekl Severus. Prsty se tiskly hlouběji do Harryho kůže, pohybovaly se níž, až spočinuly téměř nad jeho zadkem. „Řekl bych, že by měla do konce týdne zmizet.“

„Báječné,“ zamumlal Harry. Ale tohle nebyla jediná skvělá věc. Příjemné teplo z masti v kombinaci s tím, jak Severus hnětl a hladil jeho záda, mu přivodila nevyhnutelnou erekci. Nadějně vyklenul zadek do vzduchu.

„Ne dokud nebude aplikace u konce,“ pronesl Severus a plácnul ho. „Zase si lehni.“

Harry poslechl, ale nedokázal odolat, aby se klínem neotřel o prostěradlo. Ušklíbl se, když Severus zalapal po dechu. Mohl si klidně hrát na netečného mistra lektvarů, jak jen chtěl, ale nedokázal skrývat své reakce na Harryho.

Severus pracoval rychle. Jeho ruce pokryté mastí klouzaly po Harryho nohách, a pak věnovaly stejnou pozornost i jeho pažím. „Otoč se,“ nakonec prohlásil, jeho hlas zněl trochu chraplavě.

Harry se přetočil. Konečně tak s potěšením uvolnil svůj bolestně naběhlý úd. Napjatě mu ležel na břiše, temně červený potřebou.

Severus se mu očividně vyhýbal.

„To je příjemné,“ řekl Harry, když mu Severus začal dlaněmi kroužit po hrudníku. Natáhl ruku, aby si lektvaristu přitáhnul ke spalujícímu polibku. „No tak, Severusi. Nemyslíš, že by ses mohl také svléknout?“

„Ještě... jsme neskončili,“ pokusil se říct Severus. Znovu namočil prsty do masti a začal masírovat Harryho stehna a lýtka.

„Ale už se k tomu zatraceně blížíme,“ odvětil Harry. „No vážně, zbývají už jen ruce a obličej a to můžeš udělat i nahý. Víš, že můžeš. Vzdej to.“

Severus se zastavil a Harry téměř chtěl vítězně zakřičet. Procházeli tímto rituálem každý den a Severus každý den ustupoval dřív a dřív. Harry dosáhne svého cíle, až se Severus jednoho dne vzdá své snahy o předstírání a prostě ho bude masírovat nahý už od začátku. Odhadoval to na jeden týden.

„No dobře,“ řekl Severus a začal si svlékat oblečení.

Harry využil příležitost a natáhl se ke svému klínu. Z tohoto úhlu měl na Severusovo pozadí perfektní výhled. Uznale si povzdechl. Stále nemohl uvěřit, že má takové štěstí, že bude s tímto mužem napořád.

„Zírání je neomalené,“ prohlásil Severus, když se vrátil k posteli a obkročmo se usadil na Harryho boky. Znovu ponořil prsty do masti a začal hníst Harryho předloktí.

„Jen obdivuji svého budoucího manžela,“ odvětil Harry.

„Hmf.“ Severus přerušil svou péči. Naklonil hlavu na stranu, jako kdyby na Harryho tváři něco soustředěně pozoroval.

„Co se děje?“ zeptal se Harry.

Severus nejprve neřekl nic a jen lehce obkreslil jizvu na Harryho čele. Harry zavřel oči, když mu mast zabrněla na kůži, pak natáhnul ruku a sevřel v ní tu Severusovu. „Co se děje?“ zopakoval.

„Myslím, že mi to všechno právě došlo,“ řekl Severus měkce. „Celé ty roky jsem byl přesvědčen, že jsi mrtvý a že jsem ztratil šanci prozkoumat, kam by ta jiskra, která mezi námi přskočila, dopadla. Ale teď jsi tu, živý a téměř zdravý, a sdílíš se mnou postel v našem domově, kde zakrátko budeme žít jako manželé. A to všechno jen díky tomu, že Albus trval na tom bálu.“ Lehce stisknul Harryho ruku. „Už nikdy to nebudu opakovat, ale jsem rád, že ses rozhodl zachovat tak nebelvírsky a ukradl mi ten lektvar. Možná tě poznamenal, ale také tě udržel na živu dost dlouho na to, abych si uvědomil svoje city a přiznal si, že k tobě patřím.“

„To já také,“ souhlasil Harry. „Ale přísahám, Severusi, jestli ještě někdy v posteli jen zmíniš ředitelovo jméno...“

Severus se zasmál a sehnul se, aby Harryho políbil. Harry zavzdychal potěšením. Objal Severuse kolem krku a přitáhnul si ho dolů. Jejich klíny se o sebe dychtivě otřely.

„Víc,“ vydechl Harry ztěžka, prudce odtáhl ústa od Severusových. „Prosím.“

Severus přikývl a natáhl se pro kelímek s lubrikantem ukrytým v Harryho nočním stolku. Odmítal používat mast na intimních partiích. Nebyl si jistý, jak by na takových citlivých místech reagovala. Harry zasyčel, když se Severus začal prstem zvolna pracovat do úzkého otvoru.

„Bože, Severusi,“ zaúpěl Harry. „Miluju tě.“

Severus odpověděl dalším náruživým polibkem. Harry sotva vnímal, že Severus přidal další prst a kroužil oběma, dokud klouzavými pohyby nedosáhl až na jeho prostatu.

„Ano! Severusi, hned, prosím!“

„Sotva jsem tě připravil,“ oponoval Severus, ale Harry přesto viděl, jak si na svůj penis nanáší lubrikant.

„To je jedno,“ trval na svém Harry. „Chci tě cítit.“

A také ho cítil. Severus do něj vklouzl a Harry ho přivítal domů, jako starého přítele. Teprve se Severusem uvnitř se cítil úplně. Tohle nikdy nechtěl ztratit.

Pohupovali se ve společném rytmu. Touha mezi nimi jen vzrůstala. Bylo slyšet jen jejich stenání a pohyby.

Někdy se Harry snažil ze Severusových úst vymáčknout nějaké vulgárnosti a sám odpovídat stejně povzbudivými slovy, ale dnes prostě chtěl jen cítit Severusovo tělo proti svému. V tom vědomí, že právě on je tím, se kterým chce Severus být, bylo něco silného. Že právě on dokáže Severuse inspirovat k tak úžasnému milování, které ho vyvede až na vrchol.

Ano, pomyslel si, když do něj Severus znovu přirazil a jeho zrychlený dech prozrazovat, že vrchol už je nablízku, *láska byla mocným citem*.

„Harry,“ vydechl přerývavě Severus. „Vyhoň si ho. Udělej to pro mě.“

Harry okamžitě uposlechl, laskal svůj penis ve stejném tempu se Severusovými přírazy. „Nehodlám zůstat pozadu,“ řekl.

„Dobře. Udělej to teď. Udělej se pro mě, Harry.“

Harry vyvrcholil s výkřikem, hustá sprška dopadla až na Severusův hrudník. O pár přírazů později ho Severus následoval se svým vlastním orgasmem. Zůstali v sobě zaklesnutí a lapali po dechu.

O nějakou chvíli později se Severusovi podařilo vzpamatovat se natolik, aby se natáhl pro vlhký hadřík. „Obávám se, že kdybych z tebe ten pot teď setřel, mohl bych také odstranit mast,“ pronesl omluvně, když si čistil hrud' od Harryho semene.

„To říkáš pokaždé,“ odvětil Harry se zamilovaným úsměvem. „V pořádku. Vlastně to znamená, že budeme mít za několik hodin sex ve vaně.“

Severus se přidušeně zasmál a ulehl zpátky do postele k Harrymu a přikryl je peřinou. Harry se k němu přitiskl a položil si hlavu na jeho rameno. Byl to dlouhý den a Severus mohl cítit, jak ho začíná přemáhat spánek.

„Miluji tě,“ zamumlal.

Harry ho políbil na hrudník. Severus neříkal ta slova často a Harry si v srdci uchovával všechny okamžiky, kdy je slyšel. „Já vím,“ odpověděl. „Taky tě miluju.“

Severus se prsty zamyšleně probíral Harryho vlasy. „A co bude dál?“ zeptal se. Hlas mu ztěžkl únavou. „Teď, když jsme oba až po uši zamilovaní?“

Harrymu unikl spokojený povzdech a přehodil si nohu přes Severusovu.

„Co by? Řekl bych, že budeme žít šťastně až do konce svých dnů.“

KONEC